

Джей А. Шулбърг

Действията на нашия нежен Бог

Джей А. Шулбърг

Действията на нашия нежен Бог

Славната зора на един нов ден
за Божия характер

Случаят с един ненасилствен Бог:
Изследване, което отправя предизвикателство
към погрешните разбирания за Бога
и предлага насърчителна, алтернативна перспектива

Copyright © 2017 Jay A. Schulberg

Всички права запазени. Някоя част от тази книга не може да бъде използвана или възпроизвеждана по какъвто и да е начин, графичен, електронен или механичен, включително фотокопирен, записване, или чрез използване на система за извличане на информация без писменото разрешение на автора, освен в случаи на кратко цитиране в критични статии и рецензии.

Цитатите от Писанието са превод
от версията на Крал Яков.

fatheroflove-bulgaria.com

Юли, 2019

Съдържание

Учудвали ли сте се някога?.....	1
Наистина ли има значение?	3
Нашият съвършен Модел.....	5
Нашият източник на живот.....	7
Направени по образа Му.....	9
Майсторският измамник	11
Какво е грехът?.....	13
Защо има Дявол?	16
Унищожавщата змия.....	24
Пленничеството на Йов	27
Защо четем погрешно Библията	33
Защо разбираме погрешно Бога.....	35
Как Бог унищожава?	40
Какво е Божият гняв?.....	42
Как воюва Бог?	55
Содом и Гомор	58
Ами потопът?.....	60

Свидетелството на кръста	66
Бог не е тиранин	68
Нашият Създател и Вседържител	77
Как можем да имаме вечен живот?	83
Трябва ли да се страхуваме от съда?	90
Как изглежда Божият съд?	100
Бог е смирен.....	105
Бог е Слуга, а не Робовладелец	108
Бог те обича безусловно	111
Царството на Бога	113
Бог ни предлага истинска свобода	117
Обобщение.....	121

Предговор

Учудвали ли сте се някога?

Бедствие, което се дължи изцяло на силите на природата и не би могло разумно да бъде предотвратено, в юридическия език, се нарича *Божие действие*. Тази фраза често е включвана в застрахователните полици. Откъде стигнахме до идеята, че Бог е отговорен за лошите неща, които се случват в нашия свят? Дали Той произволно решава кога и къде се случват събития като торнадо, земетресение, ураган, наводнение и други природни бедствия? Дали Бог прави нещо, за да се случат тези неща? Дали манипулира естествения свят, за да постигне желания резултат? И защо не прави повече, за да предотврати страданието в нашия свят? И накрая, Бог ли е отговорен за насилието, за което четем в Библията? Той самият прибегнал ли е до насилие?

Библията предлага отговори на тези въпроси, но ние трябва да погледнем под повърхността, за да ги открием. Също така трябва да сме готови да чуем това, което Бог казва за Себе Си и как Той действа, дори и ако това предизвиква вярванията, които имаме за Него.

Тази книга изследва характера на Бога, разкрит в Библията. Какви са Неговите действия? Също толкова важно е, какви не са. Мнозина вярват, че Бог ни обича, когато следваме Неговите правила, но е разгневен от нашата неправомерност и наказва онези, които противоречат на нарежданията Му. Целта на това изследване е да покаже от Библията, че Бог *никога* не е действал като унищожител, а само като Създател, Вседържител и Спасител.

Но мъдростта, която е от горе, е преди всичко чиста, после миролюбива, кротка, отстъпчива, пълна с милост и добри плодове, безпристрастна и нелицемерна.

Яков 3:17

Наистина ли има значение?

Защо е важно да знаем какъв е Бог? Има ли значение какво мислим за Него? Има ли значение дали изобщо мислим за Него? Отговорите на тези въпроси са в основата на *всичко*, което си струва да се знае. Това, което вярваме за Бога и Неговия характер, определя нашия характер. А нашият характер е по-ценен от всички материални богатства, които този свят може да предложи.

Исус каза: „Аз и Отец сме едно” (Йоан 10:30). Бог Отец и Божият Син са едно в цел и характер. Тяхната връзка е в съвършена хармония. Авторът на *Евреи* заявява, че, за Бог Отец, Исус е „светлината на Неговата слава и точният образ на Неговата личност” (Евр. 1:3). Божията слава е нещо повече от Неговото величие. Тя е Неговият характер. Когато Моисей помолил Бог да му покаже славата си, Бог минал покрай Мойсей и провъзгласил характера Си:

ГОСПОД мина пред него и провъзгласи: ГОСПОД, ГОСПОД, Бог състрадателен и милостив, дълготърпелив и многомилостив, и истинен, който пази милост за хиляди поколения, прощава беззаконие, престъпление и грях. (Изх. 34:6-7)

Да познаваме Бога такъв какъвто е в *действителност*, означава да бъдем примирени с Него. Това знание е лечебно и животворно. Чуйте какво казал Исус в молитвата си към Своя Отец: “А това е вечен живот, да познаят Теб единствения истинен Бог и Исус Христос, Когото си изпратил” (Йоан 17:3). С думите и живота Си Исус демонстрирал точно какъв е Бог Отец. Той казал: „Истина,

истина ви казвам, Синът не може да направи нищо от Себе Си, освен това което вижда да върши Отец, защото онова, което върши Той, същото прави и Синът” (Йоан 5:19).

Когато знаем, че Бог е *последователно* любящ и милостив, ние ще бъдем привлечени към Него с любов и доверие. Ние се уверяваме в Божията любов и добра воля към нас по всяко време, защото пътищата Му никога не се променят. Бог заявява в Малахия 3:6: “Защото Аз, Господ не се променям”. Той не може да се промени, както ние се променяме. Ние можем да бъдем любезни, любящи и разумни, докато сме третирани справедливо и с уважение, но когато се сблъскаме с онези, които ни причиняват вреда, нашата склонност е да се ядосаме и да искаме да отвърнем. Бог *никога* не реагира с гняв или отмъщение.

Божие Слово потвърждава, че Исус не се променя, нито Отец: “Исус Христос е същият вчера, днес и до века” (Евр. 13:8). “Всеки добър дар и всеки съвършен дар е отгоре и слиза от Отца на светлините, у Когото няма изменение, нито сянка на промяна” (Яков 1:17). Тези думи също ни уверяват, че нашият нежен Бог *няма* никаква насилствена страна у Себе Си.

И Словото стана плът и пребиваваше между нас; и
видяхме славата Му, слава както на Единородния от
Отца, пълно с благодат и истина.

Йоан 1:14

Нашият съвършен Модел

В сърцето на Планинската проповед Исус ни дава съвършен модел за това как да живеем в един враждебен свят:

Чули сте, че е било казано: „Обичай ближния си, а мрази неприятеля си“. Но Аз ви казвам: обичайте неприятелите си и се молете за онези, които ви гонят, за да бъдете синове на вашия Отец, който е на небесата; защото Той прави слънцето Си да изгрява и над злите, и над добрите; и дава дъжд и на праведните, и на неправедните. Защото, ако любите онези, които любят вас, каква награда имате? Не правят ли това и бирниците? И ако поздравявате само братята си, какво особено правите? Не правят ли това и езичниците? И така, бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият небесен Отец. (Мат. 5:43–48)

Какво ни учи този пасаж за Бога? Исус казва: „Обичай враговете си“, а след това: „За да бъдете чада на вашия Отец, Който е на небесата“, и завършва с: „И тъй, бъдете съвършени, както е съвършен вашият Отец, който е на небесата“. Исус иска да се отнасяме към враговете си точно както нашият Небесен Отец се отнася към враговете Си. Той иска от нас да разберем, че възвишените принципи, които представя пред нас в Планинската проповед, са постижими *само*, когато ги виждаме като произлизащи от самия Бог.

В живота на Исус откриваме идеалния модел за това как да се отнасяме към враговете. Нито веднъж Той не

отмъстил на онези, които Го обиждали. От предателството и ареста Му, до разпъването Му, когато поискал да бъде простено на преследвачите Му с думите: „Отче, прости им, защото не знаят какво правят” (Лука 23:34), Той показал само любов.

Когато Исус не бил приет в едно самарянско село, Неговите ученици Яков и Йоан сметнали, че селото трябва да бъде унищожено с огън: “Господи, искаш ли да заповядаме огън да слезе от небето и да ги изтреби, както направи Илия? А Той се обърна и ги смъмри, като каза: Вие не знаете на какъв дух сте. Защото Човешкият Син не е дошъл да унищожи човешки живот, а да го спаси” (Лука 9: 54–56).

Най-добрият начин да разберем какъв е Бог е като изучаваме живота на Исус. Той никога не е убивал, нито е заплашвал, че ще го направи. Исус никога не е наранявал никого. Той никога не осъдил никого. Когато Филип, от името на учениците, помолил Исус да им покаже Отца, Той отговорил:

Толкова време съм с вас и не си ли Ме познал, Филипе? Който е видял Мен, е видял Отца. Как казваш ти: Покажи ми Отца? Не вярваш ли, че Аз съм в Отца и Отец в Мен? Думите, които Аз ви казвам, не ги говоря от Себе Си, а Отец, който обитава в Мен, върши Своите дела. (Йоан 14:9–10)

Започваме едно изследване, което ще постави под въпрос теологичното състояние на нещата. Нека решим да съхраняваме думите на Исус и Неговия съвършен пример в предните редици на умовете си.

Нашият източник на живот

Нека приемем като предварителна основа за установяване на истината, че Бог постоянно обича. Ще разгледаме онези Негови действия в Библията, които изглеждат противоположни на принципите, преподавани от Исус. В книгата на Исая намираме дълбоко прозрение за Божиите пътища и мисли:

Защото Моите помисли не са като вашите помисли и вашите пътища не са като Моите пътища, заявява ГОСПОД. Защото, както небесата са по-високи от земята, така Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите помисли, от вашите помисли. (Ис. 55:8-9)

Божиие пътища и мисли са безкрайно по-високи в цел и характер, отколкото нашите пътища и мисли. Тази категорична истина за Бога е трудна за нас. В нашата решимост да оправдаем себе си, ние си представяме, че Бог е като нас. Ядосваме се и затова смятаме, че и Бог трябва да се ядосва като нас. Чувстваме се принудени да отвърнем на удара, когато сме наранени, затова смятаме, че и Бог трябва да има същата склонност към отмъщение, когато е нараняван. Бог обаче ни казва нещо различно:

Ти направи това, а Аз премълчах; и ти помисли, че Аз съм съвсем като теб, но Аз ще те изблича и ще изредя всичко това пред очите ти. (Пс. 50:21)

Когато Бог създал нашия свят, Той не възнамерявал този свят да функционира самостоятелно. Изключването на Бога от нашия свят, не само щяло да противоречи на Неговата

цел, но означава, че животът на планетата ни не би могъл да продължи. „Защото в Него живеем, движим се и имаме своето съществуване“ (Деяния 17:28). Бог ни поддържа с всеки дъх, който поемаме.

Бог е Източникът и Вседържителят на целия живот. Но има едно нещо, което може да ни отдели от Него. Грехът. А какво е грях? Често мислим за греха като за лошите неща, които правим или за нарушаването на Божиите заповеди. Според тази мисъл, грехът може по някакъв начин да се определи количествено, като някои от нас биха имали голямо количество от него, а други не толкова голямо, или дори съвсем малко. В Библията научаваме, че лошите неща, които правим, са симптоми на дълбоко вкоренена болест, която всички сме наследили от нашите първи родители. Тази болест вярва в лъжата, че Бог търси собствените Си интереси. Тази лъжа на дявола била завещана на човешката раса в Едемската градина и оттогава тя изопачава представата ни за Бога.

Когато Бог създал Адам и Ева и ги поставил в градината, те получили едно единствено ограничение:

И ГОСПОД Бог заповяда на човека и каза: От всяко дърво в градината свободно да ядеш, но от дървото за познаване на доброто и злото, от него да не ядеш, защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш. (Бит. 2:16–17)

Лесно е да се разбере защо Бог е поставил “дървото на живота” (Бит. 2:9) в градината, но ни е трудно да преценим *защо* е поставил “дървото на познанието за добро и зло” в тази съвършена среда. Първоначално бихме могли да възприемем присъствието на това дърво, с предупреждението да не се яде от него, като една покана за бедствие.

Направени по образа Му

В Битие намираме нашето наследство: “И Бог каза: Да направим човека по Наше подобие, по Наш образ:... И Бог създаде човека по Своя образ, по Божия образ го създаде; мъж и жена ги създаде” (Бит. 1:26–27). Какво означава да бъдеш направен по Божия образ и какъв е Божият образ? Ще открием какъв е образът на Бог, когато открием определение, което описва кой е Бог. Точната дефиниция се намира в 1 Йоан 4:8: „Бог е любов”. Забележете, че стихът не казва само „Бог обича”, сякаш любовта е едно от многото му характеристики, а просто казва: „Бог е *любов*“. Всичко, което можем да знаем за Бога, трябва да бъде в хармония с това определение. Затова, точно както Бог е съвършен, можем разумно да заключим, че Божията любов трябва да бъде съвършена и без сянка на личен интерес. Нещо повече, любовта Му трябва да бъде *непроменима*, тъй като Той е непроменим.

Ако сме направени по Божия образ, тогава трябва да сме създадени от Бога, за да *преживяваме* любовта. За да *бъде* любовта наистина любов, тя не може да диктува или по някакъв начин да принуждава. Тя може да бъде свободно дадена само при избор. Това лесно може да се разбере, ако си представим един жадуващ за любов човек със зареден пистолет, който се качва в автобус и изисква от пътниците любов чрез смъртна заплаха. Дали този метод ще генерира любов?

Да предположим, че трябва да опитаме по-малко драстичен начин за получаване на любов, като създадем робот, който е програмиран да казва „Обичам те“, когато влизаме в присъствието му. Това ще доведе ли до

удовлетворяваща и смислена връзка на любов? Могат ли тези методи, които не успяват да ни осигурят любов, да действат при Бога?

Нека се върнем в Едемската градина и при онова объркващо забранено дърво. Ако Бог не бил направил това дърво, би ли било възможно човечеството да обича, както Бог обича? Защото за да *бъде* любовта любов, необходимо е тя да се дава свободно. Любовта, за да *бъде* давана свободно, би трябвало да дава свободата и да *не* обича. Любовта винаги е избор. Любовта не може да *бъде* заповядана или налагана.

Не би било възможно първите ни родители да обичат, както Бог обича, ако Той, при създаването и поставянето им в градината не им дал някакъв осезаем начин, по който да изберат възможността да *не* Го обичат и да *не* Му се доверяват. Точно както Бог е нашият Източник на живот, Той е и нашият Източник на истинска любов. Животът и любовта са неделими. Бивайки създадени по Божия образ, на всеки се дава потенциал да стане любящ приятел на нашия Създател.

Бог не поставил дървото за познанието на доброто и злото с ограничение да се яде от неговите плодове, като един произволен тест за нашето покорство към Него. Той направил това като уверение, че цени нашата свобода на избор, толкова високо, че е готов да поеме риска да изберем да се *отвърнем* от Него. Когато разберем причината, поради която Бог е поставил забраненото дърво в градината, ние няма да го обвиняваме, че е един обслужващ Себе Си диктатор. Имало обаче един, който бил *готов* да обвини Бога в това.

Майсторският измамник

А змията беше най-хитра от всички полски животни, които ГОСПОД Бог беше създал. И тя каза на жената: Истина ли каза Бог да не ядете от никое дърво в градината? Жената каза на змията: От плода на дърветата в градината можем да ядем, но от плода на дървото, което е сред градината, Бог каза: Да не ядете от него и да не се докоснете до него, за да не умрете. А змията каза на жената: *Никак няма да умрете! Но Бог знае, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога, да познавате доброто и злото.*

Битие 3:1-5 (ударението е добавено)

Първо, нека да определим идентичността на тази говореща змия. Коя е тази змия? „И беше хвърлен големият змей, старовременната змия, наречена Дявол и Сатана, който мами целия свят; хвърлен беше на земята и ангелите му бяха хвърлени заедно с него” (Откровение 12:9) Ева не разговаряла просто с някаква интелигентна змия, а със Сатана, самия майстор на измамата.

С фина инсинуация змията обвинила Бога, че лъжел Адам и Ева и че им е отказал нещо, което е добро за тях. Освен това, ако само ядат от плода, очите им щели да се отворят и те щели да станат като „богове,

познаващи доброто и злото“. На кого избрала да повярва жената? На Бог или на Сатана?

И жената видя, че дървото беше добро за храна и че беше приятно за очите, дърво желателно, за да дава знание, и взе от плода му и яде, даде и на мъжа си да яде с нея, и той също яде. Тогава се отвориха очите и на двамата и те познаха, че бяха голи; и съшиха смокинови листа и си направиха препаски. И при вятъра на деня чува гласа на ГОСПОДА Бога, като ходеше из градината; и човекът и жена му се скриха от лицето на ГОСПОДА Бога между дърветата на градината. И ГОСПОД Бог повика човека и му каза: Къде си? (Бит. 3:6–9)

Когато Адам и Ева яли от забраненото дърво, очите им се отворили (смутили се) и те се опитали да се скрият от Бога. Какъв бил Божият отговор? Той дошъл да ги потърси. Първите Му думи били: „Къде си?“. Той търсел помирение с отчуждените си деца.

Понеже Човешкият Син дойде да потърси и да спаси изгубеното.

(Лука 19:10)

Какво е грехът?

Сега да се върнем на въпроса: Какво е грях? За да намерим правилното определение, първо е важно да идентифицираме точно какво се е объркало при “дървото за познанието на добро и зло”. В Битие 3:6 жената видяла в дървото три желателни качества:

1. “Дървото беше добро за храна.” На повърхността това може да изглежда вярно, ако не бил фактът, че дървото е било забранено като източник на храна. Проблемът не бил в самия плод, а в това че сега жената гледала на него като на нещо *добро*;

2. Дървото било „приятно за очите“. Всичко, което Бог създал в градината било съвършено, затова дървото всъщност било „приятно за очите“. Жената видяла още едно *желателно* качество на дървото;

3. “Дърво желателно, за да дава знание”. Наистина ли? Това дърво имало ли е някакви мистични качества? Права ли била змията? Дали познаването на доброто и злото *наистина* било нещо желателно? А какво означава да имаш познание за добро и зло? Дали това е просто придобиване на информация?

Стихът завършва с „взе от плода му и яде, и даде на мъжа си та яде и той с нея“. Това често се разбира като първия грях на човечеството. Но *какво* е грехът? Кое е това, което се е случило първо? Това, че яли от плода или това, че повярвали в лъжата на змията за Бога?

Основният проблем бил това, че Ева повярвала в лъжата на змията, че Бог егоистично е скрил от тях нещо добро. Грехът не е самото действие, сякаш грехът е количествено измерима субстанция. Грехът, в основата си, е патологично състояние на ума, което вижда Бог като личност, която е егоцентрична и по този начин не може да ѝ се има доверие.

Грехът може да бъде сравнен с болест. При дадено заболяване има основна причина като бактериална инфекция, метаболитно нарушение или дисфункция на имунната система. Тези първични причини водят до един или повече симптоми: повишена температура, гадене, болка, замаяност, летаргия и т. н. При греха основната причина е вярването в лъжата за Бога. В резултат на това, ние се отчуждаваме от Този, чиято любов е съсредоточена към другите. Нашите външни грехове (симптомите) са резултат от вярването, че Бог е някой, който служи на Себе Си (патологичната причина). В разговора си с книжниците и фарисеите Исус използвал тази аналогия за греха като болест, която се нуждае от изцеление:

Тогава книжниците от фарисеите, като видяха, че Той яде с грешниците и бирниците, казаха на учениците Му: Защо яде и пие с бирниците и грешниците? А Исус, като чу това, им каза: Здравите нямат нужда от лекар, а *болните*. Не съм дошъл да призова праведните, а *грешните* (на покаяние). Марко 2:16–17 (акцентът е добавен)

Грехът е смъртоносен, защото ни отделя от Бога, Източника на целия живот. В случващото се отделяне, Бог никога не се отделя от нас. Винаги ние се отделяме от Него. Адам и Ева започнали да се страхуват от Бога, а не от Сатана, този, от когото *трябвало* да се страхуват. След като яли от

плода, Библията казва: „Адам и жена му се скриха от присъствието на Господа Бога сред дърветата на градината“ (Бит. 3:8). От този ден всички ние се крием от нашия нежен Бог.

Добре е да отбележим, че когато Бог предупредил Адам и Ева да не ядат от забраненото дърво, Той не казал: “В деня, когато ядете от него, ще ви убия”. Когато мъжът и жената яли от плода на дървото, процесът на умирање започнал в тях в същия ден, тъй като те се отделили от техния Източник на живот. Грехът (вярата в лъжата, че Бог е егоистичен и ненадежден) носи смърт, а не Бог: „Защото заплатата на греха е смърт” (Римл. 6:23). Бог не участва в делото на греха и не плаща заплатата на греха.

Също така е очевидно, че когато Адам и Ева яли от плода на забраненото дърво, те получили много повече от просто едно интелектуално познание за доброто и злото. Те неволно ангажирали себе си и своите потомци с *преживяването* на познанието за доброто и злото. Не просто щели да *научат* нещо за злото. Те щели да мислят зло, да преживяват зло, да бъдат поробени от злото. В резултат на това щели да *познаят, от опит*, болката, страданието, страха и смъртта.

Не само човечеството щяло да изпита страдание от неизбежните последици при влизането на греха в света. Цялата природа била засегната от дисхармонията между творението и Твореца, иницирано от греха на Адам и Ева: „Защото знаем, че цялото творение заедно стене и се мъчи с родилни болки досега” (Римл. 8:22). Земята се превърнала, в опасно място за човечеството и животните. След потопа в дните на Ной, земята станала обект на много променлив и неустойчив климат, земетресения, вулкани и други катастрофални природни бедствия. Жестоките сили, които се изявяват в природата, не са от Бога. Те съществуват само защото *ние* сме поставили Бог на разстояние от нас.

Защо има Дявол?

Вече бе споменато за съществуването на едно буквално духовно същество, което се противопоставяло на Бога. В Библията това същество се среща с различни имена: Сатана, Дявол, Змия, Левиатан, Луцифер и др.

В сравнение с времето преди двеста години, днес, много по-малък процент от хората в западната цивилизация вярват в буквален дявол. В съвременната ни култура, Сатана често е причисляван към сферата на суеверието и невежеството. Предвид това и в отговор на този проблем ще разгледаме библейския разказ за Сатана (противника).

Сатана е идентифициран в Библията като *паднал* ангел. Терминът „паднал“ означава, че първоначално Сатана е бил безгрешно същество, което е избрало да се разбунтува срещу своя Създател. Защо се е разбунтувал срещу Бога? Това е загадка, като се има предвид съвършената небесна среда. Очевидно той е заемал почетна позиция с голямо влияние сред ангелите. В някакъв момент на времето семето на гордостта покълнало и се разраснало. Това довело до недоволство от позицията му в небето и в крайна сметка завършило с открит бунт срещу Бога.

Сатана не бил сам в своя бунт. Той успял да получи подкрепата на много ангели, въпреки че повечето в крайна сметка избрали да останат верни на Бога. Войната, породена от бунта на Сатана и неговите последователи не била война с физически оръжия, като онези, използвани при конфликтите на този свят. В тази небесна война Бог надделял, като използвал любовта срещу егоизма, истината срещу измамата, прозрачността срещу тайната, разума

срещу ирационалността, търпението срещу духа на бунт и отчаяние и доверието срещу подозрението.

Разумно е да вярваме, че методите, използвани от Сатана срещу Ева в Едемската градина, за да предизвика нейното отчуждение от Бога, са същите, практикувани по-рано от него в небето, за да спечели последователи за каузата си. Дотогава въпросът за Божията справедливост никога не е бил поставян пред небесните ангели. Те не разполагали с начин да узнаят, с абсолютна сигурност, дали обвиненията на Сатана срещу Бога са валидни или не. По тази причина на Сатана била дадена възможност да демонстрира начина си на управление.

Можем да попитаме защо Бог не е унищожил Своя враг в началото на бунта. Няма ли това да попречи на ескалацията му? Не, това само би потвърдило пред ангелите, че обвиненията на Сатана срещу Бога *са верни*. Ако Бог бил унищожил Сатана, самото това действие би ограбило свободата, превръщайки я в един празен и лишен от съдържание идеал. Има и нещо друго освен това. За да бъдем последователни в изучаването на Библията, тежестта на доказателствата показва, че Бог никога не унищожавал. Това го прави грехът. Сатана накрая ще бъде унищожен. Това унищожение няма да дойде от Бога, а от собствения грях на Сатана.

И ГОСПОДНОТО слово беше към мен и каза: Сине човешки, надигни оплакване за царя на Тир и му кажи: Така казва Господ БОГ. Ти си печат на съвършенството, пълен с мъдрост и съвършен по красота. Ти беше в Едем, в Божията градина, с всякакви скъпоценни камъни беше обсипан: със сард, топаз и диамант, хрисолит, оникс и яспис, сапфир, антракс и смарагд, и злато, всичко изкусно направено в гнезда и нанизано по теб. В деня, когато

си бил създаден, и те са били направени. *Ти беше херувим помазан, за да закриляш; и аз те поставих там; ти беше на Божия свят хълм, ходеше сред огнени камъни. Ти беше свършен в пътищата си от деня, когато беше създаден, докато се намери беззаконието в теб.* От голямата ти търговия вътрешността ти се изпълни с насилие и ти съгреши. Затова те отхвърлих като скверен от Божия хълм и те унищожих отсрещо огнените камъни, херувиме закрилящ! *Сърцето ти се надигна заради красотата ти, ти поквари мъдростта си заради блясъка си* и аз те хвърлих на земята, изложих те пред царете, за да те гледат. Ти оскверни светилищата си чрез многото си беззакония, чрез неправедната си търговия; *затова извадих отсрещо теб огън, който те пояде, и те обърнах на пепел по земята пред очите на всички, които те гледат.* Всички, които те познаваха между народите, се смаяха заради теб; ти стана ужас и няма да те има до века. Ез. 28:11–19 (ударението е добавено)

Царят на Тир е едно подходящо описание на Сатана, в това отношение. Сатана е създаден свършен, без следа от гордост и егоизъм. Изпадането му от свършенство било негово собствено дело и нямало извинение за поетия от него курс. Той се гордеел с красотата си. “Огънят”, който ще унищожи Сатана, няма да дойде от външен Източник. Ще дойде от самия него. Този огън е собственият му егоизъм. Именно този самогенериран огън ще го погълне. Сатана ще престане да съществува - “не ще те има до века”.

Как си паднал от небето, ти, сияйна звезда, сине на зората! Как си отсечен до земята, ти, който тъпчеше

народите! А ти казваше в сърцето си: На небесата *ще се изкача*, над Божиите звезди *ще извися* престола си и *ще седна* на планината на събранието в крайния север, *ще се изкача* над висотата на облаците, *ще бъде подобен на Всевишния!* Ис. 14:12–14 (ударението е добавено)

Луцифер (първоначалното име на Сатана) паднал, защото се опитвал да се превъзнеся. Исус учел своите последователи: “Който се възвишава, ще бъде унижен; и който се смири, ще се възвиси” (Мат. 23:12). Луцифер станал причина за собственото си унижение. Неговите думи „Ще бъде като Всевишния” предават истината, че той желал само Божията позиция. Той нямал никакъв интерес в това да отразява Божия характер (единственият начин, по който едно създадено същество може да бъде *като* Бог).

Когато разглеждаме този пасаж, трябва също да отбележим, че изразените мисли за Бога, принадлежат на Луцифер и не са точно описание на Божиите мотиви. Поради своята мания за себеиздигане, Луцифер започнал да си представя, че Бог притежава същия този егоистичен мотив.

И стана война на небето: Михаил и неговите ангели воюваха против змея; и змеят воюва заедно със своите ангели, но те не надвиха и не се намери място за тях на небето. И беше хвърлен големият змей, старовременната змия, наричан дявол и Сатана, който мами целия свят; хвърлен беше на земята и ангелите му бяха хвърлени заедно с него. (Откр. 12:7–9)

Този пасаж документира войната в небето, където Сатана започнал своята измама. Неговото дело не било

ограничено в един малък ъгъл на нашата планета. Той
мами “целия свят”.

А Той им каза: Видях Сатана да пада от небето като
светкавица. (Лука 10:18)

Исус говори тук за бързината на падението на Сатана от
вярност към бунт.

Защото станахме за показ на света, както на
ангелите, така и на хората. (1 Кор. 4:9)

Чрез онези, които ви проповядваха благовестието
чрез Светия Дух, изпратен от небесата, в което и
ангели желаят да надникнат. (1 Петр. 1:12)

Когато Сатана се разбунтувал на небето, като завлякъл
със себе си редица ангели, останалите верни ангели не
разбирали напълно какво се случва и защо. Евангелската
вест е както за тях, така и за нас. Те са също силно
заинтересовани от безкористните старания на Бог за тази
земя, за спасението на човечеството от самоунищожение.
“Вечното евангелие” (Откр. 14:6) е уверението, че Вселената
ще бъде вечно подсигурена срещу всяко съмнение в
Божията вярност: “Какво замисляте против ГОСПОДА? Той
ще изличи напълно бедствието и то няма да се надигне
втори път”. (Наум 1:9).

Тогава Исус беше отведен от Духа в пустинята, за да
бъде изкушаван от дявола. И след като пости
четиридесет дни и четиридесет нощи, най-последно
огладня. И така, изкушителят дойде и Му каза: *Ако си
Божий Син*, заповядай тези камъни да станат
хлябове. А Той в отговор каза: Писано е: „Не само с

хляб ще живее човек, а с всяко слово, което излиза от Божиите уста“. Тогава дяволът Го заведе в светия град, постави Го на крилото на храма и Му каза: *Ако си Божи Син*, хвърли се долу, защото е писано: „Ще заповяда на ангелите Си за теб, и на ръце ще те носят, да не би да удариш в камък крака си“. Исус му каза: Писано е още: „Да не изпитваш Господа, своя Бог“. И дяволът пак Го заведе на една много висока планина, показа Му всичките царства на света и тяхната слава и Му каза: Всичко това ще Ти дам, ако паднеш и ми се поклониш! Тогава Исус му каза: Махни се, Сатана, защото е писано: „На Господа, своя Бог, да се покланяш, и само на Него да служиш“. Тогава дяволът Го остави. И ето, ангели дойдоха и Му служеха. Мат. 4:1–11 (ударението е добавено)

Сатана дошъл при Исус като изкушител. Неговата очевидна цел била да премахне зависимостта и доверието на Исус към Неговия Баща. Сатана постигнал успех, използвайки подобен подход срещу Ева в Едемската градина. Той решил да осуети целта на Исус да дойде на този свят, за да спаси човечеството, като Го изкуши да използва Своята божествена сила, за да облагодетелства Себе Си. Измамникът отчаяно искал да попречи на Исус да успее в изпълнението на мисията, разкриваща Божията *безкористност*, която щяла да изобличи Сатана като лъжец, какъвто той действително бил.

В едно от изкушенията дяволът предложил на Исус “царствата на света”, ако Той само паднел пред него да му се поклони. Трябва да се отбележи, че Исус не оспорил претенциите на дявола за юрисдикция над “царствата на света”. Когато Бог създал хората, Той дал на човечеството власт “над цялата земя” (Бит. 1:26), но щом Адам и Ева повярвали в лъжата на Сатана за техния Създател, те по

същество предали това господство на Дявола. Виждаме измама, потисничество, принуда и неравенство в “царствата на света”. В Божието царство не се използва насилие по никое време и при никакви обстоятелства. Няма никакво сходство между Неговото царство и царствата на този свят, които разчитат на върховенството на закона, а не на закона на любовта.

Аз няма вече много да говоря с вас, защото иде князът на (този) свят, и той няма нищо в Мен. (Йоан 14:30)

Исус потвърждава, че Сатана е „князът на този свят”. Когато отричаме съществуването на Сатана и неговото широко разпространено влияние върху нашата планета, ние неволно прехвърляме вината за нашите страдания върху Бога.

Бъдете трезви, бъдете бдителни, защото вашият противник, дяволът, обикаля като ревящ лъв и търси кого да погълне. (1 Петр. 5:8)

Дяволът е нашият неприятел, а *не* Бог.

Облечете се в пълното Божие въоръжение, за да можете да устоите срещу хитростите на дявола. Защото нашата борба не е срещу кръв и плът, а срещу началствата, срещу властите, срещу световните владетели на мрака на този

свят, срещу духовете на злото в небесните места. (Еф. 6:11–12)

Когато осъзнаем, че всички сме жертви на заблудата, че „Бог се натрапва на човешката раса“, ние няма да виждаме другите като врагове, а като други жертви на тази масова измама.

И имаха над себе си цар – ангела на бездната, който на еврейски се нарича Авадон, а на гръцки името му е Аполион. (Откр. 9:11)

Изразът “Ангелът на бездната” се отнася за Сатана. Аполион, името, което му е дадено тук, на гръцки означава унищожител. *Сатана* е унищожителят. Ще имаме ли някакво оправдание, когато даваме същата титла на нашия нежен Бог?

Крадецът влиза само за да открадне, да убие и да погуби. Аз дойдох, за да имам живот и да го имам изобилно.

(Йоан 10:10)

Унищожавщата змия

Язвите, които Бог изпратил срещу египтяните, изглеждат като някои от най-преднамерените Божии действия на унищожение. На повърхността изглежда няма друг начин да изтълкуваме тези събития в Библията. Спомнете си обаче стиха, който прочетохме по-рано: „Защото Моите мисли не са Вашите мисли, нито вашите пътища са Моите пътища, казва Господ” (Ис. 55:8).

На Моисей било заръчано от Бог да изведе израилтяните от египетско робство. Той трябвало да отиде пред фараона, за да го предупреди за бедствията, които щели да сполетят страната му. Когато Бог се срещнал с Моисей в пустинята, Той му дал урок, който Моисей и Аарон да демонстрират по-късно пред фараона, за да покажат на владетеля каква роля ще има Бог в следващите катастрофални събития:

Тогава ГОСПОД му каза: Какво е това в ръката ти? А той рече: Жезъл. И каза: Хвърли го на земята. И той го хвърли на земята и жезълът стана змия и Мойсей побягна от нея. Но ГОСПОД каза на Мойсей: Простри ръката си и я хвани за опашката - и той простря ръката си и я хвана, и тя стана жезъл в ръката му. (Исх. 4:2-4)

Тогава гневът на ГОСПОДА пламна против Мойсей и каза: Левитът Аарон не ти ли е брат? Зная, че той може да говори. А и ето, той излиза да те посрещне и когато те види, ще се зарадва в сърцето си... Нека той говори вместо теб на народа. Той ще ти бъде за

уста, а ти ще му бъдеш за Бог. И вземи в ръката си този жезъл, с който ще вършиш знаменията. (Изх. 4:14, 16–17)

Мойсей трябвало да отиде пред фараона като Божий представител. Целта на Бог в тази демонстрация щяла да бъде нещо повече от обикновена проява на сила. Това била илюстрация за идентифициране на *истинския* унищожител. Когато Мойсей, като Божий представител, държал жезъла в ръката си, това символизирило природните сили под Божия контрол. Никаква вреда не можела да бъде причинена на Египет, докато Божията защитаваща ръка възпирала разрушителните сили на природата. Когато Мойсей хвърлил жезъла, той се превърнал на змия, символ на злото и унищожението. Това символизира преминаването на природните сили от Божия контрол към контрола на Сатана(унищожителя).

Стоотици години преди времето на Моисей, Йосиф (продаден в робство от полубратята си) разтълкувал смущаващите сънища на фараона. Сега, за израилтяните, ситуацията била много по-добра. Фараонът издигнал Йосиф на почетна позиция за това, че разтълкувал пророческите сънища и предвидил подготовка на нацията за седемгодишен глад. Семейството на Йосиф било топло посрещнато. Египтяните показали благодарността си към Йосиф и към Бога, на който той се покланял. Бог можел да благослови богато нацията. Много години след смъртта на Йосиф, обаче, когато израилтяните се били размножили по земята и се били замогнали, египтяните забравили за него и неговия Бог. Чрез тези си действия египтяните изпращали послание, че не желаят Божието присъствие. Те имали свои собствени богове и не искали да признаят Бога на техните роби. Бог позволил на египтяните да се

отдалечат от Него. Така, Той вече не бил в състояние да продължи да ги благославя и защитава, с пълна мярка.

Ако, във всеки един момент, след започването на язвите, Фараонът се обърнал от предизвикателния си път и пуснел израилтяните да си вървят, Бог отново щял да поеме контрол над силите на природата и язвите щели да престанат. Упоритият владетел не направил това и Египет бил оставен на разрухата. Ролята на Бог при язвите в Египет става ясна, когато разгледаме символичното послание, което Бог дал с жезъла, който се превърнал на змия.

Допълнителна подкрепа за отхвърляне на обвиненията, че Бог е унищожавал чрез природните елементи се намира в 3-та книга на Царете. В най-ниската точка на служението си пророк Илия се скрил от царица Езавел в една пещера, тъй като царицата заплашвала да отнеме живота му. Бог отишъл при Своя пророк-беглец:

Там влезе в една пещера и пренощува. И ето, ГОСПОДНОТО слово беше към него и му каза: Какво правиш тук, Илия? А той каза: Много ревнувах за ГОСПОДА, Бога на Войнствата, защото израилевите синове оставиха завета Ти, събориха олтарите Ти и избиха с меч пророците Ти. Само аз останах, а и моя живот търсят да отнемат. Тогава Той каза: Излез и застани на планината пред ГОСПОДА. И *ето, ГОСПОД мина* и голям и силен вятър цепеше планините и разбиваше скалите пред ГОСПОДА, но ГОСПОД *не беше* във вятъра; а след вятъра — земетресение, но ГОСПОД *не беше* в земетресението; а след земетресението — огън, но ГОСПОД *не беше* в огъня; а след огъня — *звук като от тих повей*. 3 Царе 19:9–12 (ударението е добавено)

Нашият нежен Бог все още говори възможно най-ясно с тих и тънък глас.

Пленничеството на Йов

Книгата Йов дава ясни доказателства за ролята на Сатана в причиняващите страдание и унищожение, действия. Тя също така ни дава поглед зад кулисите в духовната битка между Бога и силите на злото. Йов, “съвършен и праведен човек” (Йов 1:8), се озовал в напрегнат кръстосан огън по време на един критичен момент на тази битка:

И един ден Божиите синове дойдоха да се представят пред ГОСПОДА, и между тях дойде и Сатана. И ГОСПОД каза на Сатана: Откъде идваш? А Сатана отговори на ГОСПОДА и каза: От обикаляне нагоре-надолу по земята и от ходене насам-натам по нея. И ГОСПОД каза на Сатана: Обърнал ли си внимание на слугата Ми Йов, че няма друг като него на земята — човек непорочен и правдив, който се бои от Бога и отбягва злото? А Сатана отговори на ГОСПОДА и каза: Без причина ли се бои Йов от Бога? Не си ли оградил и него, и дома му, и всичко, което има? Благословил си делото на ръцете му и имотът му се шири по земята. Но простри сега ръката Си и се докосни до всичко, което има — дали няма да Те похули в лице! Тогава ГОСПОД каза на Сатана: Ето, всичко, което има, е в твоята ръка. Само към него не простирай ръка. И Сатана излезе от присъствието на ГОСПОДА. (Йов 1:6–12)

Сатана веднага тръгнал да унищожавя всичко, което имал Йов, включително неговите синове и дъщери. В

последвалите разрушения Сатана прибягва до използването на вражески нападатели: „савците” (ст. 15) и „халдейците” (ст. 17), „Божият огън... от небето” (ст. 16) и “голям вятър от пустинята” (ст. 19).

Макар да е очевидно кой е унищожителят в книгата Йов, много читатели все още са обезпокоени от страданията на Йов, защото погрешно се приема, че Бог е *позволил* на Сатана да угнетява Йов. Тяхната идея е, че, тъй като Бог е всемогъщ, Той е трябвало да предотврати атаката на Сатана срещу Йов. Но Божията сила никога не е била същественият въпрос. Въпросът винаги е бил и винаги ще бъде, относно Божиите принципи на управление. Последователен ли е Бог да дава свобода на създадените от Него интелигентни същества или не? За да *бъде* истинска, свободата трябва да бъде неотменима. Това означава, че тя не се променя в зависимост от обстоятелствата.

В случая с Йов, освен репутацията на Бога, имало и нещо друго поставено на карта - нашата планета. Стратегията на Сатана е била да завладее нашия свят (окупирана от врага територия) и да го направи свое собствено суверенно царство: „И Господ каза на Сатана: Откъде идваш? Тогава Сатана отговори на ГОСПОДА като каза: От обикаляне нагоре-надолу по земята и от ходене насам-натам по нея”. (Йов 1:7)

Ако четем внимателно, ще видим, че Сатана по същество казвал на Бог: „Аз вилнея из цялата земя и изглежда имам единомушна подкрепа за моята кауза. Аз претендирам за своето право на абсолютна власт над земята”. През цялото време на последвалата драма, Бог (за щастие) бил една крачка пред Сатана. Бог познавал доверието на Своя служител. Йов останал верен на Бога, въпреки че пострадал от втората и най-жестока сатанинска атака, записана в Библията. В крайна сметка Бог запазил живота на Йов и „обърнал плена на Йов, когато се помолил за

приятелите си“ (Йов 42:10), които всъщност били в по-опасна позиция от самия Йов. Те не познавали Бога.

Книгата Йов ни дава представа за духовната битка, която продължава днес между Бога и силите на тъмнината. Когато сме в състояние да си представим визуално част от неразбираемо сложното взаимодействие на множеството свободни воли, които Бог вижда ясно, ще започнем да оценяваме мащаба на предизвикателството, пред което Той е изправен.

Ние, като интелигентни същества, не сме сами в нашия свят. Има много духовни същества, които споделят пространството ни. Сатана и неговата армия от паднали ангели, също. Като се има предвид нашата индивидуална егоистична природа и тази на демоните, нашата земя ежедневно е в процес на многобройни сблъсъци на егоцентрични свободни воли. Особено ни е трудно да разберем как Сатана и неговата демонична армия могат да възпрепятстват или да се съпротивляват на Бога.

Можем да се разтревожим, когато осъзнаем, че Бог не притежава абсолютен контрол и власт над всичко на нашата планета. Бог няма желание да контролира индивидуалния ни живот, нито пък е такъв в Своето естество. Той ни е създал да бъдем свободни интелигентни същества, а не марионетки.

В началото на книгата Йов са представени трима централни участника: Бог, Сатана и Йов. В края на книгата Сатана не се споменава по име. Защо отсъства при критично важното заключение на тази монументална среща с Бога?

Цялата четиридесет и първа глава на книгата се фокусира върху едно мистериозно създание, което Бог нарича “левиатан”. Какво или кой е левиатан? Библията предоставя ли някакви улики, които да ни помогнат да идентифицираме това създание? „В онзи ден ГОСПОД ще накаже с тежкия, големия и силния Си меч, Левиатан, бягащата змия и Левиатан, виещата се змия; и ще убие змеят, който е в морето.” (Исаия 27:1). За кого се отнасят изразите „бягащата змия“,

„виещата се змия“ и „змеят, който е в морето“? „И беше хвърлен големият змей, старовременната змия, наричан дявол и Сатана, който мами целия свят; хвърлен беше на земята и ангелите му бяха хвърлени заедно с него.“ (Откровение 12:9). Нека разгледаме внимателно четиридесет и първа глава на книгата Йов, за да видим сатанинските атрибути в описанието на това създание:

Можеш ли да изтеглиш с въдица *левиатан*, или да притиснеш езика му с въже? Можеш ли сложиш оглавник на носа му, да пробиеш челюстта му с кука? *Ще отпрати ли към тебе множество молби, ще ти говори ли с нежни думи? Ще направи ли с теб договор да го вземеш за слуга до века? Ще си играеш ли с него като с птица, или ще го вържеш за забава на момичетата си?* Съдружниците ти ще се пазарят ли за него? Ще го разделят ли между търговците? Можеш ли да изпълниш кожата му със стрели или главата му с рибарски копия? *Сложи ръката си на него; спомни си боя, и не го повтаряй! Ето, надеждата за него се осуети; не пада ли човек само от вида му? Никой не дръзва да го подразни. Тогава кой би застанал пред Мен? Кой Ми е дал най-напред, че да му се отплатя?* Всичко под цялото небе е Мое. Няма да мълча за частите му, нито за могъщата му сила, нито за хубавото му устройство. *Кой външната му дреха ще свали? Кой в двойните му челюсти ще влезе? Кой ще отвори вратите на лицето му? Около зъбите му има ужас. Наредените му люспи са неговата гордост, прилепени като запечатани; едната до другата е толкоз близо, че въздух между тях не влиза. Една за друга свързани са; държат се заедно и не се разделят. Кихането му излъчва светлина, очите му са като лъчите на утрото. От устата му излизат факли, изскачат огнени искри. От ноздрите му дим струи,*

като от врящо гърне и котел. Дъхът му възглица запалва и от устата му излиза пламък. В шията му обитава сила и ужас танцува пред него. Слоеве на плътта му са слепени, твърди са на него и не се поклащат. Сърцето му е твърдо като камък, твърдо като долен воденичен камък. От надигането му могъщите се ужасяват, стъписват се от страх. Мечът на този, който излиза насреща му, не устоява, нито копие, нито стрела, нито броня. Той счита желязото за слама, и бронза — за гнило дърво. Стрелата не може да го обърне във бяг, камъните на прашката стават на слама за него. Стрелите се считат за слама и той се смее на дрънченето на копието. Долните му части са като остри кремъчни отломъци; разпростира следи като от диканя по тинята. Прави бездната да ври като котел, прави морето като съд за масло. Дирята след него свети, човек би помислил, че дълбочините са като сиви коси побелели. На земята няма никой като него, направен да няма страх. Той гледа всяко високо нещо; цар е над всички синове на гордостта. Йов 41-ва глава (ударението е добавено)

В тази глава Бог използва символичен език, за да опише един толкова силен и лишен от съчувствие враг, че ние сме безсилни да се борим с този наш антагонист. Бог е въввлечен в усилен конфликт с най-могъщия враг, който можем да си представим. Но Бог е абсолютно ангажиран в това да провежда тази битка от наше име, без да прибегва до използването на сила по никое време или при никакви обстоятелства.

Сатана е направил Бог да изглежда като самия него: гневлив, отмъстителен, непращаващ, осъдителен и взискателен законник, докато в същото време Сатана ни се явява като “ангел на светлината” (2 Кор. 11:14). Но Бог ясно

вижда това, което ние не можем - колко опитен е измамникът в своето умение.

С това символично описание на Божия враг, можем да получим известно разбиране за ежедневната битка, която Бог води за всеки от нас. Бог *се намесва*, за да предпази децата си от пътя на гибелта, когато Сатана отчаяно прекрачва границите, за да възпрепятства или да унищожи онези, които откликват на Святия Дух. Някои от тези намеси са очевидни за нас, но повечето не са. Следователно, Бог ежедневно ще бъде натоварван с обвинения за страданието, което виждаме в нашия свят. Надяваме се, че опитът на Йов ще ни помогне да осъзнаем, че Бог *не може* да предотврати всяко произшествие, всяко бедствие, всяка болест или всяка смърт, докато в същото време почита свободата на своите интелигентни създания.

Има нещо друго, което Бог вижда ясно. Само Той е самосъществуващ, *Сатана не е такъв*. Сатана е създадено същество, което е избрало злото, а злото е абсолютно зависимо от доброто за своето съществуване. Когато всички интелигентни същества във Вселената разберат тази истина, в контекста на откровението за Божията вярност, Той ще позволи на Сатана, създателя на злото, да се самоунищожи. Какво би могло да бъде по-справедливо от това?

Не бой се, защото Аз съм с теб; не се страхувай,
защото Аз съм твоят Бог. Ще те укрепя, да, ще ти
помогна, да, ще те подпра с праведната Си десница,

Исая41:10

Защо четем погрешно Библията

Библията не е била написана като диктовка от Бога, „но светите Божии човеци са говорили, движени от Светия Дух” (2 Петрово 1:21). Библията е написана от мъже, с техните собствени думи и в контекста на културата, фона и личностните особености на всеки отделен писател.

Защо в Библията често Бог е виждан като унищожител? За да отговорим на този въпрос, ще бъде полезно първо да разгледаме религиозната култура на древните библейски земи. Едно нещо е очевидно, израилтяните, главните герои на библейския разказ, били заобиколени от влиянието на идолопоклонството. Въпреки явните предупреждения за избягване на това влияние, те непрекъснато се повлиявали от тези практики на съседите си. Разбирането на Израил за Бога било изопачено от преобладаващата култура.

Бог копнеел да се разкрие на хората. Обаче, ако разкриел напълно славата на Своя характер, те щели да се отблъснат от Него. Бог снизходително слизал до нивото на хората. Налагало се да говори на техния език. За да спаси израилтяните от унищожението им, се съгласил да бъде разбран погрешно във взаимоотношението си с тях.

Освен това, в древните библейски земи, хората под демонично влияние създавали богове, които били насилствени и лесно се гневят. Те вярвали, че бедствията, които са претърпели, са причинени от тези ядосани богове. Затова хората им принасяли жертви, за да успокоят гнева им. Падали в поклонение пред тях по време на религиозните си церемонии.

В Стария Завет относително малко се споменава за Сатана, за съществуването, което *наистина* е виновно за

страданието и смъртта в нашия свят. Ако Сатана е бил идентифициран като онзи, който е отговорен за бедствията, които идват върху хората, тяхното внимание щяло да се насочи към него, а не към Бога. Израилтяните биха сметнали Сатана за друг бог, който има внушителна власт над силите на природата. Това би ги накарало да принасят жертви на него и по този начин биха се покланяли на Сатана вместо на Бога.

Бог се опитвал да предотврати това, като позволил да гледат на Него като на източник, не само на добрите неща, които хората получават, но и на *лошите*. Бог бил по-загрижен за влиянието, което едно преждевременно разкриване на самоличността на истинския унищожител, би имало върху хората, отколкото за собствената Си репутация. Дори и при това себеотрицателно снизхождение от страна на Бога, хората все пак отдавали почит на демоничните същества чрез идолопоклонничеството: "Пожертваха на бесовете, а не на Бога" (Вт. 32:17).

Древните израилтяни не били готови за едно ясно разкриване на Божия нежен и любящ характер. Те щели изцяло да отхвърлят Бога, ако Той се бил явил пред тях, такъв какъвто е в действителност - безкористна любов. Те искали бог, който воюва за тях и използва насилие срещу враговете им. Израилтяните искали бог, *подобен на тях самите*. Вместо да приемат истината, че „Бог създаде човека по Своя образ” (Бит. 1:27), те били решени да *създадат бог по техен собствен образ*. Това ни дава (ако сме готови да го обмислим) разбиране за това как човечеството, предимно, е схващало Бога през вековете, до наши дни.

Защо разбираме погрешно Бога

Когато Бог е ходил сред нас, Той не е бил признат или приветстван от религиозната власт:

И когато те излизаха, ето, доведоха при Него един ням човек, обладан от демон. И след като бе изгонен демонът, немият проговори. И множествата се чудеха и казваха: Никога не се е виждало такова нещо в Израил! *А фарисеите казваха: Чрез началника на демоните Той изгонва демоните.* И Исус обикаляше всичките градове и села и поучаваше в синагогите им, и проповядваше благовестието на царството, и изцеляваше всякаква болест и всякаква немощ. Мат. 9:32–35 (ударението е добавено)

Следните думи на Исаия уместно се отнасят за онези, които обвиняват Исус, че е в съюз със Сатана: “Горко на онези, които наричат злото добро и доброто зло; които поставят тъмнината за светлина и светлината за тъмнина; които слагат горчиво за сладко и сладко за горчиво! Горко на онези, които са мъдри в собствените си очи” (Исаия 5: 20–21).

Той беше в света; и светът чрез Него стана; но светът не Го позна. При Своите Си дойде, но Своите Му не Го приеха. (Йоан 1:10–11)

Този пасаж не се отнася само за древната история. Бог продължава да бъде неразпознаван, неразбиран и непознат. Ние разбираме Бога неправилно, защото погрешно сме склонни да смятаме, че Той е егоцентричен като нас:

Но естественият човек не възприема това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже то се преценява духовно. (1 Кор. 2:14)

Човешката раса се привлича от външната религия. Но вместо това, ние се нуждаем да заменим нашия егоизъм с Божията любов. Мисълта за изоставяне на егоизма е много страховита за „естествения човек“. Външната религия *изглежда* много по-безопасна, но този вид безопасност е коварна илюзия. Външната религия често се използва, за да се скрием от Бога.

Тогава дойдоха при Него [Исус] фарисеи, които, като Го изпитваха, казаха: Позволено ли е на човек да напусне жена си по всякаква причина? А Той в отговор каза: Не сте ли чели, че Онзи, който ги е сътворил, ги е сътворил отначало мъжко и женско и е казал: „Затова ще остави човек баща си и майка си и ще се прилепи към жена си, и двамата ще бъдат една плът.“ Така че те не са вече двама, а една плът. И така, онова, което Бог е съчетал, човек да не разлъчва. Казват Му: Тогава защо Мойсей заповяда да й даде разводно писмо и да я напусне? Каза им: Поради вашето коравосърдечие Мойсей ви е позволил да си

напускате жените, но отначало не е било така.
(Мат. 19:3–8)

Голяма част от Стария Завет отразява усилията на Бог да се доближи до хора със закоравели сърца. Бог е погрешно разбран в текстовете на Писанията, където приема желанието на хората, а не ги изоставя като безнадеждни. Ние сме тези, на които липсва състрадание, *не на Бог*. И все пак ние неизменно сме разбирали погрешно Божието взаимодействие с безмилостните хора в Стария Завет. В резултат на това, обвиняваме Бога, че е опрощавал робството и полигамията, че е насърчавал завоевателните войни, заповядвал е геноцид и постановявал строги наказания за нарушителите на закона. Ние отправяме тези обвинения, защото не разбираме величината на проблема, свързан с човешкото сърце, с който Бог непрекъснато се е сблъсквал във взаимодействието си с древния Израел.

В Планинската проповед Исус възвеличил закона, давайки му практическо приложение, основано на любовта:

Чули сте, че е било казано: „Око за око, зъб за зъб.“
А пък Аз ви казвам: Не се противете на злия; но ако те плесне някой по дясната буза, обърни му и другата. На този, който би поискал да се съди с теб и да ти вземе ризата, остави му и горната дреха. Който те принуди да вървиш с него една миля, иди с него две. Дай на този, който проси от теб, и не се отвърщай от онзи, който ти иска назаем.
(Мат. 5:38–42)

С тези думи Исус изявил съвършената воля на Бога, вместо да я приспособи към волята на коравосърдечните хора.

Исус им каза: Ако Бог беше вашият Отец, вие щяхте да Ме любите, защото Аз съм излязъл и дошъл от Бога; понеже Аз не съм дошъл от Себе Си, а Той Ме изпрати. Защо не разбирате Моето говорене? Защото не можете да слушате Моето слово. *Вие сте от баща дявола* и желаете да вършите похотите на баща си. Той беше от началото човекоубиец и не стоеше в истината, защото в него няма истина. Когато говори лъжа, от своето си говори, защото е лъжец и на лъжата баща. А понеже Аз говоря истината, вие не Ми вярвате. Кой от вас Ме обвинява в грях? Но ако говоря истина, защо не Ми вярвате? Който е от Бога, той слуша Божиите думи; вие затова не слушате, защото не сте от Бога. Юдеите в отговор Му казаха: Не казваме ли ние право, че си самарянин и имаш демон? Йоан 8:42–48 (ударението е добавено)

Исус казал на религиозните водачи: „Вие сте от баща си дявола”. Техният баща бил дяволът, защото те наследили неговата изкривена картина за Бога и се противопоставили на всяка промяна в тази картина.

И поставиха над главата Му обвинението, написано така: **ТОЗИ Е ИСУС, ЮДЕЙСКИЯТ ЦАР**. Заедно с Него бяха разпънати и двама разбойници – един отдясно и един отляво. А минаващите оттам Го хулеха, като клатеха глави и говореха: Ти, който разоряваш храма и за три

дни пак го съграждаш, спаси Себе Си. *Ако си Божи Син*, слез от кръста. Подобно и главните свещеници с книжниците и старейшините Му се подиграваха, казвайки: Други е избавил, а пък Себе Си не може да избави! *Ако Той е израилевият Цар*, нека слезе сега от кръста и ще повярваме в Него. Упова се на Бога; нека Го избави сега, *ако Му е угоден*; понеже каза: Божи Син съм. Мат. 27:37–43 (ударението е добавено)

Тези, които се подигравали с Исус на кръста, използвали същата инсинуация, която използвал Сатана в пустинята, за да изкуши Христос: “Ако си Божи Син” (Мат. 4:3).

И никой не налива ново вино в стари мехове, защото не само че новото вино ще пръсне меховете и то самото ще изтече, а и меховете ще се изхабят. Но трябва да се налива ново вино в нови мехове и ще се запази и едното, и другото. (Лука 5:37–38)

В тази аналогия Исус оприличава Своето радикално ново учение с „ново вино“, което пръсва „старите мехове“. С думи и пример, Исус нарисувал една ясна картина на Божията любов, която била в рязък контраст с *изкривената картина за Бога* („старото вино“) поддържана от религиозните учители („старите мехове“), с които Той се срещнал. Тези две противоположни гледни точки не могат да бъдат смесени. Така е и днес. Картината за един насилствен Бог трябва да си отиде, за да освободи в умовете ни място за нашия нежен Бог.

Как Бог унищожава?

Един от най-ясните примери за това, как Бог унищожава, се намира в книгата 1-во Летописи. Израилевият цар Саул бил пренебрегнал Божия съвет, който му бил даден чрез пророк Самуил, за да се обърне от разрушителното си поведение. Саул направил няколко опита да убие верния си слуга Давид. Той също бил виновен за убитите свещеници в Ноб и затова, че се съветвал със запитвачка на зли духове. Саул бил ранен в битка с филистимците и бил ужасен от това, което щяло да се случи, ако бъде заловен. В отчаянието си: „Саул взе меч и падна върху него“ (1 Летописи 10:4).

Забележете как Библията завършва този трагичен разказ за смъртта на Саул:

Така умря Саул за престъплението си, което беше извършил против ГОСПОДА относно ГОСПОДНОТО слово, което не спази, и още, понеже беше потърсил врачка, за да се допита, а до ГОСПОДА не се допита. Затова Той го уби и обърна царството към Давид, сина на Есей. (1 Лет. 10:13-14)

Очевидно е, че в смъртта на Саул единственото действие, което виждаме да предприема Бог, е това да остави Саул да върви по своя път и да преживее последиците от своите действия. Причината за смъртта на Саул е самоубийство, а не убийство. Но Библията твърди, че Бог го е *убил*. Думата, използвана тук, за да се опише това, което Бог направил, е съвсем различна от дефиницията в речниците. Това не е изолиран пример. В следващата глава

ще бъдат разгледани думи в Библията като гняв, ярост и ревност. Писанието дава съвсем различно значение на тези думи от обичайното им използване, когато се говори за Божиите пътища и Неговите мисли.

Търсете ГОСПОДА, докато може да бъде намерен; призовавайте Го, докато е близо. Нека остави безбожният пътя си и човекът на греха — помислите си; нека се обърне към ГОСПОДА и Той ще се смили над него; и към нашия Бог, защото Той ще прощава щедро. Защото Моите помисли не са като вашите помисли и вашите пътища не са като Моите пътища, заявява ГОСПОД. Защото, както небесата са по-високи от земята, така Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите помисли — от вашите помисли.

Исая 55:6–9

Какво е Божият гняв?

Въпросът за Божия гняв обърква много от нас, когато четем Стария Завет. Има много препратки към Божия гняв и яростта Му, но какво представляват тези неща? За да отговорим на този въпрос, ще бъде просветляващо, ако разгледаме някои примери в Библията. Първото споменаване на Божия гняв било, когато Той поръчал на Мойсей да изведе израилтяните от египетско робство. Какви са обстоятелствата, които принудили Бог да прояви гнева Си по онова време?

А Мойсей каза на ГОСПОДА: Моля ти се, Господи, аз не съм красноречив, нито от вчера, нито от завчера, нито откакто си започнал да говориш на слугата си, а трудно говоря и езикът ми е тежък. Но ГОСПОД му каза: Кой е направил на човека уста? Или кой прави човека нем или глух, или зрящ, или сляп? Не Аз ли, ГОСПОД? Сега иди, и Аз ще бъда с устата ти, и ще те науча какво да говориш. Тогава Мойсей каза: Моля ти се, Господи, изпрати чрез когото искаш да изпратиш! (Изх. 4:10–13)

Мойсей се страхувал да отиде сам пред фараона и поискал говорител. Как отговорил Бог?

Тогава гневът на ГОСПОДА пламна против Мойсей и каза: Левитът Аарон не ти ли е брат? Зная, че той може да говори. А и ето, той излиза да те посрещне и когато те види, ще се зарадва в сърцето си. (Изх. 4:14)

Как Бог изразил гнева си? Дал на Мойсей това, което бил поискал. Нека да разгледаме някои други библейски пасажии във връзка с Божия гняв:

И разноплеменното множество, което беше между тях, стръвно пожела месо; и израилевите синове също плакаха отново и казаха: Кой ще ни даде месо да ядем?... И Мойсей чу как народът плачеше в родовете си, всеки при входа на шатрата си, и ГОСПОДНИЯТ гняв пламна силно. И това беше зло в очите на Мойсей... Тогава излезе вятър от ГОСПОДА и докара от морето пѣдпѣдъци, и ги хвърли върху стана, до един ден пѣт от едната страна и до един ден пѣт от другата страна около стана, и до два лакѣтя от повърхността на земята. Тогава народът стана и целия онзи ден и цялата нощ, и целия следващ ден събираше пѣдпѣдъците. Който събра най-малко, събра десет кора. И си ги овесиха да се усат около стана. (Числа 11:4, 10, 31–32)

В този инцидент отново се споменава Божия гняв. И какво направил Бог? Дал на хората това, което искали.

А когато Самуил остаря, той постави синовете си за съдии над Израил. Името на първородния му беше Йоил, а името на втория му син — Авия. Те съдеха във Вирсавее. Но синовете му не ходеха в неговите пѣтища, а се отклониха след печалбата и вземаха подкупи, и изкривяваха правосъдието. Тогава всичките старейшини на Израил се събраха и дойдоха при Самуил в Рама. И му казаха: Ето, ти остаря, а синовете ти не ходят в твоите пѣтища. И сега, постави над нас цар, за да ни съди като всичките народи! Но това нещо се видя лошо на

Самуил, че казаха: Дай ни цар, за да ни съди. И Самуил се помоли на ГОСПОДА. А ГОСПОД каза на Самуил: Послушай гласа на народа за всичко, което ти казват, защото не теб отхвърлиха, а Мен отхвърлиха, да не царувам над тях. (1 Царе 8:1–7)

Бог изпратил вест към хората чрез Своя пророк Самуил, показвайки им много причини, поради които *не* би било в техен най-добър интерес да изпълни молбата им за цар. Послушали ли те Самуил?

Но народът отказа да послуша гласа на Самуил и каза: Не, нека има цар над нас, за да бъдем и ние като всичките народи и за да ни съди нашият цар и да излиза пред нас, и да води битките ни! (1 Царе 8:19–20)

Как Бог отговорил на настояването на хората? „И рече Господ на Самуил: Послушай гласа им и постави им цар” (ст. 22). Как можем да знаем, че Бог им е дал цар в гнева Си? Позовавайки се на това историческо събитие, пророк Осия ни дава Божията гледна точка за ролята, която имал гневът при удовлетворяване молбата на хората:

Това те погуби, Израилю, че си против Мен, против своята помощ. И къде е сега царят ти, да те избави във всичките ти градове? И къде са съдиите ти, за които каза: Дай ми цар и князе? *Дадох ти цар в гнева Си* и го магнах в яростта Си. Осия 13:9–11 (ударението е добавено)

Тези три описания в Библията ясно показват, че Божият гняв е синоним на Божието позволение израилтяните да имат това, което искат, когато то не е в техен най-добър

интерес. Това трябва да е достатъчно, за да се покаже, че в Библията Божият гняв може да бъде дефиниран като нещо, което се различава значително от намиращото се в речника определение. Но има и повече от това. Какво се случило, когато Исус се ядосал?

И пак влезе в синагогата; и там имаше човек с изсъхнала ръка. И те Го наблюдаваха дали ще го изцели в съботен ден, за да Го обвинят. И Той каза на човека с изсъхналата ръка: Стани и ела по средата. А на тях каза: Позволено ли е да се прави добро в съботен ден, или да се прави зло? Да се спаси ли живот, или да се погуби? А те мълчаха. И като ги изгледа с гняв, наскърбен поради закоравяването на сърцата им, каза на човека: Протегни си ръката. Той я протегна и ръката му оздравя. И фарисеите, като излязоха, веднага се наговориха с иродианите против Него как да Го убият. (Марко 3:1–6)

Това е една среща на Исус с фарисеите. Правните им ограничения забранявали изцелението в съботен ден. Прочитайки сърцата им, Исус „ги погледна с гняв.“ Какъв гняв имал Исус? Такъв, който е описан с думите „наскърбен поради закоравяването на сърцата им“. Исус изпитвал скръб и дълбока тъга заради липсата на любов и съчувствие, демонстрирани от тези безмилостни религиозни водачи към човека с изсъхналата ръка. Какво повече можем да открием в Библията за Божия гняв и Неговата ярост?

Защото *Божият гняв се открива* от небето срещу всяко безбожие и неправда на хората, които

потискат истината чрез неправда; Римл. 1:18
(ударението е добавено)

Как се разкрива Божият гняв?

Затова според страстите на сърцата им *Бог ги предаде на нечистота*, за да се опозоряват телата им между самите тях. Римл. 1:24 (ударението е добавено)

Затова *Бог ги предаде* на срамни страсти — защото и жените им замениха естественото сношение с противоестествено. Римл. 1:26 (ударението е добавено)

И понеже те отказаха да познават Бога, *Бог ги предаде* на развратен ум – да вършат това, което не е прилично, Римл. 1:28 (ударението е добавено)

Божият *гняв* тук е определен като Божие *даване* или *предаване*. С други думи Бог дава на хората свободата да се отделят от Него. Това съвсем не е онова отмъстително унищожение, което често се приписва на Бога. Нека разгледаме още някои откъси от Стария завет.

Тогава народът стана и целия онзи ден и цялата нощ, и целия следващ ден събираше пъдпъдъците. Който събра най-малко, събра десет кора. И си ги овесиха да се сушат около стана. А когато месото беше още в зъбите им и още не беше сдъвкано, ГОСПОДНИЯТ гняв пламна против народа и ГОСПОД порази народа с много голяма язва. (Числа 11:32–33)

Тук се връщаме към разказа за пѣдпѣдъците, които Бог дал на народа в гнева Си. Лакомията на хората имала една естествена последица: „Господ порази хората с много голяма язва“.

Струва си да се отбележи, че тоновете пѣдпѣдъчо месо не би утраяло дълго в пустинната среда, където израилтяните били разположени на лагер. Месото бързо би се развалило, което би го направило негодно за консумация от човека. Като се има предвид този факт, нека се запитаме: Какъв вид би могла да е язвата, в резултат от това? Когато са налице определени микроби и определени условия, хранителното отравяне е смъртоносно: „И нарече мястото Кивротатаава, защото там погребяха людете, които се полакомиха“ (ст. 34). Какво е „гневът на Господа“? Не е ли разумно да се каже, че Божият гняв е Неговата *ненамеса* в случай на причина и следствие?

И в онзи ден гневът Ми ще пламне против тях и Аз ще ги оставя, и ще скрия лицето Си от тях; и ще бъдат погълнати и много злини и скърби ще ги постигнат. И в онзи ден народът ще каже: Не ме ли постигнаха тези злини, понеже моят Бог не е сред мен? Но в онзи ден Аз непременно ще скрия лицето Си заради цялото зло, което са сторили, защото са се обърнали към други богове. (Вт. 31:17–18)

Какво означава Бог да *крие лицето си*? “Не са ли дошли тези злини върху нас, защото нашият Бог *не* е сред нас?” Това отново е изказ, с който се описва Божията *ненамеса*. Защо Бог казал, че ще скрие лицето Си? „Заради всичките злини, които са извършили, защото са се обърнали към други богове.” И какъв щял да бъде резултатът? „Ще бъдат погълнати, и ще ги сполетят много злини и неприятности.” Когато хората се обърнали към други богове, те се

отвърнали от истинския Бог и Той не можел да ги защити от неизбежните последствия.

И израилевите синове вършиха зло пред ГОСПОДА и служиха на ваалимите, и оставиха ГОСПОДА, Бога на бащите си, който ги беше извел от египетската земя, и последваха други богове, от боговете на народите, които бяха около тях, и им се поклониха, и разгневиха ГОСПОДА. Така те оставиха ГОСПОДА и служиха на Ваал и на аstartитите. И гневът на ГОСПОДА пламна против Израил и Той ги предаде в ръцете на грабители, които ги грабежа; и ги продаде в ръцете на враговете им наоколо, и те вече не можеха да устоят пред враговете си. (Съдии 2:11–14)

Този пасаж описва продължаващото отстъпление на народа от Господа. Тук Бог „ги предаде в ръцете на грабители“ и „ги продаде в ръцете на техните врагове“. Това отново е пасивен отговор спрямо кризата. Поради тяхното отстъпление Бог не е могъл да попречи на враговете на Израил да навлязат в техните земи.

Защото ГОСПОД ще порази Израил, както тръстика се клати във водата, и ще изкорени Израил от тази добра земя, която даде на бащите им, и ще ги разпръсне отвъд реката Ефрат, понеже направиха ашерите си и разгневиха ГОСПОДА. И ще предаде Израил заради греховете на Еровоам, с които съгреша и с които въведе Израил в грях. (3 Царе 14:15–16)

Тук гневът (поразяването) е в смисъл на *изоставяне* или *оттегляне* от отстъпилия Израил.

И Го предизвикваха към гняв с високите си места и Го подбуждаха към ревност с изваяните си идоли. Бог чу и се разяри, и много се отврати от Израил, и напусна скинията в Сило, шатъра, в който обитаваше между хората, и предаде на плен силата Си и славата Си — в ръката на врага. Предаде и народа Си на меча и се изпълни с ярост към наследството Си. (Пс. 78:58–62)

Тук дефиницията за гняв включва: *изоставяне, позволяване да отидат в плен и предаване.*

Затова гневът на ГОСПОДА пламна против народа Му и Той се отврати от наследството Си. Предаде ги в ръката на езичниците и онези, които ги мразеха, господстваха над тях. (Пс. 106:40–41)

Божият гняв, тук, е описан като предаване „в ръцете на езичниците“.

С бликащ гняв скрих лицето Си от теб за миг, но с вечна благост ще се смиля за теб, казва ГОСПОД, твоят Изкупител. (Ис. 54:8)

В този пасаж „бликащ гняв“ се определя като Бог, който крие лицето си „за момент“, но Божията доброта и милост към нас са вечни.

И ще ви отхвърля отпред Себе Си, както отхвърлих всичките ви братя, цялото потомство на Ефрем... Мен ли оскъряват? — заявява ГОСПОД. — Не ли себе си, за посрамване на лицата си? Затова, така казва Господ БОГ: Ето, гневът Ми и яростта Ми ще

се излеят на това място, върху човек и върху животно, и върху полските дървета, и върху плода на земята; и ще гори и няма да угасне. (Ер. 7:15, 19–20)

Бог пита: „Мен ли оскърбяват?... Не (оскърбяват) ли себе си, за посрамване на лицата си?” Неприятностите на хората били *предизвикани* от тяхното идолопоклонство, а не, като наказание от Бога.

Острижи косата си и я хвърли и надигни оплакване по голите височини, защото ГОСПОД отхвърли и *остави поколението, на което се разгневи*. Ер. 7:29 (ударението е добавено)

Има още библейски пасажи, които използват подобна терминология, но тези, които разгледахме, трябва да са достатъчни, за да направят убедителна хипотезата, че Божият гняв *никога* не е наказание (директно) от Него. Бог ни дава свободата да го приемем или да го отхвърлим. Божият гняв са естествените последици от грешния ни избор, когато Той е принуден да ни позволи да имаме свой собствен път. Ролята на Бог винаги е пасивна и е назовавана с термини като *изоставяне, скриване на лицето, пренебрегване, освобождаване, предаване* и други подобни.

В своето прогласяване пред Мойсей, Бог не е изредил *гняв* или *ярост* като атрибути на характера Си: “И Господ мина пред него и прогласи: Господ, Господ Бог, милостив и жалостив, дълготърпелив и изобилстващ с доброта и истина. Показва милост към хиляда поколения, прощава беззаконие, престъпление и грях” (Изх. 34:6-7).

И народът говореше против Бога и против Мойсей:
Защо ни изведохте от Египет да измрем в

пустинята? Защото няма нито хляб, нито вода и душата ни се отвращава от този никакъв хляб. Затова ГОСПОД изпрати между народа отровни змии, които хапеха народа, и много народ от Израил измря. (Числа 21:5–6)

Този пасаж ни информира, че “Господ изпратил огнени змии между хората” в отговор на техните оплаквания. От доказателствата на Писанията, които разгледахме досега, какви биха били действията на Бог, когато Той е „изпратил“ змиите? В хармония с другите библейски пасажии, които изследвахме, Бог е бил принуден поради бунтовната неблагодарност на хората да им даде свобода *от* защитната Си намеса.

Как най-напред се появили огнените змии? „[Господ твоят Бог], Който те води през голямата и страшна пустиня, в която имаше *огнени змии*, скорпиони и суша, където нямаше вода; Който те изведе от кремъчна скала” Вт. 8:15 (ударението е добавено).

Огнените змии са били там през цялото време като една от многото опасности, от които Бог чудотворно защитавал израилтяните в тази сурова пустинна среда. Този разказ за това, че Бог е изпратил огнените змии, би бил проблематичен само, ако вместо тях Бог бе изпратил гладни полярни мечки.

В Библията има много сведения за това, че Бог изпраща армии, които са нахлули срещу хората или някакво бедствие. С това разбиране можем разумно да заключим, че във всеки текст от Писанието, където Бог е *изпратил* нещо вредно, това означава, че Бог не е могъл да го предотврати, без да бъде манипулатор на причинно-следствените събития. Целта на Бога не е да упражнява контрол над човешките дела, нито това е в Неговата природа.

И ГОСПОД заревнува за земята Си и се смили над народа Си. И ГОСПОД отговори и каза на народа Си: Ето, аз ви изпращам житото, младото вино и маслиненото масло, и ще се наситите от тях; и няма вече да ви направя за позор между народите. (Йоил 2:18-19)

И ангелът, който говореше с мен, ми каза: Извикай и кажи: Така казва ГОСПОД на Войнствата: Ревнувам твърде силно за Ерусалим и за Сион. (Зах. 1:14)

Защото ревнувам за вас с божествена ревност, понеже ви сгодих за един Мъж, за да ви представя като чиста девица пред Христос. Но се боя, да не би както змията измами Ева с хитростта си, така и вашите умове да се покварят и да отпаднат от простотата, която дължите на Христос. (2 Кор. 11:2-3)

Божията ревност е напълно безкористна. Бог е ревнив за другите, никога за Себе Си.

И гневът на ГОСПОДА отново пламна против Израил и Той подбуди Давид против тях да каже: Иди, преброй Израил и Юда. И царят каза на Йоав, военачалника, който беше с него: Премини сега през всичките израилеви племена, от Дан до Вирсавее, и пребройте народа, за да зная броя на народа. А Йоав каза на царя: Дано ГОСПОД, твоят Бог, прибави към народа стократно повече, отколкото е, и нека очите на господаря ми, царя, го видят! Но защо господарят ми, царят, желае това нещо? Но думата на царя надделя над Йоав и

военачалниците. И така, Йоав и военачалниците излязоха от присъствието на царя, за да преброят народа Израил. (2 Царе 24:1-4)

Когато Давид преброил Израил, той демонстрирал гордост и недоверие към Бога за защитата на Израил, надявайки се на броя на народа и неговата военна мощ. Това означавало изключване защитата на Бога, оставяйки ги уязвими пред техните врагове и пред други заплахи. Дори закоравелият от битки Йоав видял опасност в желанието на царя да преброи Израил и поставил под съмнение това решение.

Бог „подбуди Давид срещу тях“. Възможно ли е да има проблем в разбирането на това твърдение в неговия директен прочит? Дали Бог е прошепнал в ухото на Давид да преброи Израил, така че Той да има добро извинение да се обърне срещу тях? Нека разгледаме този стих в светлината на това, което сме научили досега за действията на Бога.

Бог не поема активна роля в унищожението и не предизвиква зло, но има някой, който го прави. Възможно ли е в този инцидент Бог да „подбуди“ Давид да преброи Израил, като не му е попречил да го направи? И бихме ли отишли твърде далече, ако предположим, че не Бог, а Сатана е шепнел в ухото на Давид? Как можем да узнаем това? Можем да прочетем за същия този инцидент в книгата 1 Летописи: „И Сатана се повдигна против Израил и *провокира* Давид да преброи Израил“ 1 Летописи 21:1 (ударението е добавено).

Учудващо е защо Библията не казва направо какво точно се е случило при всеки контакт с нейните страници. Това не би ли направило изучаването на Библията много по-просто? Да, вероятно би било така. Проблемът с общуването между Бога и човечеството обаче никога не е бил липсата на разбиране от страна на Бога, а липсата на разбиране от наша страна. Бог, в Своята мъдрост, ни дава възможност да приемем или да отхвърлим истината за Него. Библията е написана според този важен принцип. Когато имаме възможност да разберем спасителната истина за Бога, но я отхвърляме, повечето светлина ще ни отведе още по-далече от Него. По тази причина повърхностната неяснота на Библията позволява противоположни тълкувания. Не е според характера на Бог да ни убеждава, против волята ни, да повярваме в Него и в Неговата безкомпромисна любов. В същото време, Библията дава изобилие от доказателства за тези, които търсят нашия нежен Бог, за да Го намерят наистина.

И ще Ме потърсите и намерите, защото ще потипатте
за Мен с цялото си сърце.

Еремия 29:13

Как воюва Бог?

Бог води война срещу злото с истина, любов, милост и прошка.

Който върши грях, е от дявола, защото дяволът съгрешава от началото. Затова се яви Божият Син – за да унищожи делата на дявола. (1 Йоан 3:8)

Работата на Дявола от началото на неговия бунт е била да обвинява Бога и да Го представя изопачено. Исус, Божият Син, унищожил делото на Дявола, като демонстрирал, че обвиненията му срещу Бога са лъжливи.

Защо не разбирате Моето говорене? Защото не можете да слушате Моето слово. Вие сте от баща дявола и желаете да вършите похотите на баща си. Той беше от началото човекоубиец и не стоеше в истината, защото в него няма истина. Когато говори лъжа, от своето си говори, защото е лъжец и на лъжата баща. (Йоан 8:43–44)

Исус потвърждава, че основното оръжие на дявола е използването на лъжи. Не е възможно Бог да лъже (Евр. 6:18). Той се бори с лъжата на Дявола чрез истината.

Облечете се в пълното Божие въоръжение, за да можете да устоите срещу хитростите на дявола. Защото нашата борба не е срещу кръв и плът, а срещу началствата, срещу властите, срещу световните владетели на мрака на този свят, срещу

духовете на злото в небесните места. Затова вземете пълното Божие въоръжение, за да можете да противостоите в злия ден и като победите, да устоите. И така, стойте препасани с истина през кръста си и облечени в бронения нагръдник на правдата, и с краката си обути с готовност за проповядване на благовестието на мира. А освен всичко това, вземете щита на вярата, с който ще можете да угасите всичките огнени стрели на лукавия. Вземете също шлема на спасението и меча на Духа, който е Божието слово. (Еф. 6:11–17)

Исус ни е демонстрирал употребата на Божието всеоръжие: добрата новина за истината за Бога (“препашете кръста си с истина”), изпълнението на заветната вяръност (“нагръдникът на правдата”), вестта на примирението с нашия Небесен Баща (“Евангелието на мира”), увереността в Божията вяръност (“щита на вярата”) и обещанието за вечен живот на онези, които са освободени от робството на Сатана и неговите лъжи (“шлема на спасението”). Ние също така сме насърчени да вземем оръжието, което Исус използвал - Божието Слово (“мечът на Духа”).

Възлюбени, не си отмъщавайте, а дайте място на Божия гняв; защото е писано: „На Мен принадлежи отмъщението, Аз ще отплатя, казва Господ.“ И така, „ако неприятелят ти е гладен, нахрани го; ако е жаден, дай му да пие; защото, това като правиш, ще натрупаш жар на главата му.“ Не се оставяй да те побеждава злото; а ти побеждавай злото чрез доброто. (Римл. 12:19–21)

Какво е Божието отмъщение? Той побеждава злото с добро и кани децата Си да правят същото. Отношението към враговете ни с доброта, а не с отмъщение, е оприличено на натрупване на „огнени въглища“ върху главите им. Ако отвърнем на врага, това означава да бъдем победени от злото. Въпреки това, има начин да се преодолее ефективно злото - “с добро”. Това е Божият начин да се води битка.

А Иус каза: Отче, прости им, защото не знаят какво правят. И разделиха дрехите Му, като хвърлиха жребий. (Лука 23:34)

Тези думи на Иус са за наша полза. Отец не се нуждае от никакво убеждаване, за да прости. Проблемът не е при Бога, а при нас. Ние мислим, че Бог е като нас. Когато Иус изрекъл думите: „Отче, прости им, защото не знаят какво правят”, Той казал това не само заради онези, които Го разпънали на кръста, Той говорел също и в *наша полза*. Бог искал да знаем, че Той разбира нашето затруднение (ние не знаем какво правим). Той все още ни обича безусловно и работи неуморно, за да ни спаси.

А плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милост, вяност, крепост, себеобуздание; против такива няма закон.

Галатяни 5:22-23

Содом и Гомор

Унищожението на Содом и Гомор се смята за класически пример за един разгневен Бог, който сипе смърт и унищожение върху нечестивите хора. Ако разгледаме какво казва библейският запис, това, което изглежда, че се случва, е следното: Двата града са разположени в една просперираща селскостопанска и търговска зона и животът става сравнително лесен за жителите им. Хората имат много свободно време и безбожните дейности стават обичайни. Бог поглежда от небето и се разгневява от степента на нечестията им. Той се въздържа да предприеме никакви действия за известно време, но покварата накрая става толкова голяма, че търпението на Бог е изчерпано. Той изпраща предупреждение към праведния Лот и семейството му да напуснат Содом. След това, с грандиозно проявление на гняв, Бог изсипва огън и жупел от небето. Мъжете, жените и децата срещат ужасна смърт. Содом и Гомор са унищожени и Божията мъст е удовлетворена.

Сега, нека да погледнем още веднъж това събитие с разбирането, че Бог няма активна роля в унищожението. Представете си двата града, в които угаждащите на себе си жители се радват на своите удоволствия и благополучие: “Ето, това беше беззаконието на сестра ти Содом, нейното и на дъщерите ѝ: гордост, пресищане с храна и безгрижно спокойствие, а ръката на сиромаша и бедния не подкрепяше” (Ез. 16:49). Хората не знаят, че под техните градове (които са построени в геоложки нестабилна област) се акумулират вулканични сили. Те също не са наясно, че невидимият Бог, Когото те отхвърлят, е Този, Който до този момент ги е предпазвал от бедствие. Най-накрая идва денят, когато Бог трябва да признае желанието им за независимост от Него. За да поддържа свободата им, Той неохотно ги оставя да си отидат незащитени от силите на природата, които, заради греха им, в определен смисъл, преминават извън Неговия контрол.

Цепнатините под земната повърхност се разкъсват, изхвърляйки разтопени скали нагоре, на стотици метри във въздуха, сипейки "сяра и огън от Господа от небето" (Бит. 19:24), унищожавайки Содом и Гомор само за няколко минути.

Божие действие в унищожаването на двата града е предоставяне истинска свобода на жителите им, включително свободата да правят избор с катастрофални последици: "Призовавам небесата и земята като свидетели против вас днес, че поставих пред вас живота и смъртта, благословието и проклятието. Затова, избери живота, за да живееш, ти и потомството ти, да обичаш ГОСПОДА, своя Бог, да слушаш гласа Му, и да се привързваш към Него; защото това е животът ти и дължината на дните ти" (Вт. 30:19-20).

Болести, инциденти, смърт, войни, природни бедствия и т. н. се случват по много причини. Често *ние* сме пряко отговорни, понякога Сатана, а понякога причините са в следпотопните прояви на природата. По-често става въпрос за комбинация от допринасящи фактори. Тъй като не можем да видим ясно *защо* се е случило дадено страдание, ние сме склонни да обвиняваме Бога за това. Това справедливо ли е? Разумно ли е? Склонността ни да прехвърляме вината има дълга история. Кога и къде започва това избягване на отговорност? „И човекът каза: *Жената*, която *Ти* си ми дал, *тя* ми даде от дървото и ядох. И ГОСПОД Бог каза на жената: Какво е това, което си сторила? А жената каза: *Змията* ме подмами и ядох.” Бит. 3:12–13 (ударението е добавено).

ГОСПОДИ, милостта Ти е до небесата, верността Ти — до облаците; правдата Ти е като величествените планини; присъдите Ти са като голяма бездна; на човек и животни помагаш Ти, ГОСПОДИ! Колко е скъпоценна милостта Ти, Боже! И човешките синове прибягват под сянката на Твоите криле.

Псалм 36:5–7

Ами потопът?

Какво да кажем за потопа в Ноевите дни? Щом Бог не е унищожител, какво се е случило, за да се стигне до най-големия катаклизъм в света? Какви доказателства можем да открием в Библията и на други места, които да ни дадат разумно обяснение, относно причината за това огромно световно наводнение?

Тогава ГОСПОД каза: Духът Ми няма да пребъде вечно в човека, защото той е плът; затова дните му ще бъдат сто и двадесет години. (Бит. 6:3)

Очевидно Бог гледал напред към времето, когато човечеството ще се отдалечи толкова много от Него, че Той ще бъде принуден да ги напусне, като освободи задържащите сили в природата. Може би се чудим какво най-накрая Го е накарало да остави нещата на техния естествен ход? Дали Бог е направил изчисление как да стане това, или факторът е бил друг?

Представете си, че имате съсед, който има редица лични проблеми. Той се бори финансово, има няколко здравни проблема и не може да отиде, дори, няколко пресечки по-далече от дома. Освен това той не притежава автомобил, което го затруднява в изпълнението на поръчки свързани със задоволяване на основните му нужди.

Един ден, в разговор с него, научавате за липсата на транспорт и предлагате да го закарате до магазина за хранителни стоки и до други места. През следващите няколко месеца, вие го завеждате с колата си до различни

медицински учреждения, аптеки и супермаркети. Тази организация изглежда работи добре и вие се радвате, че можете да му помогнете.

Тогава, в един топъл летен ден, същият този съсед се появява пред вратата ви, привидно развълнуван, и ви моли да го откарате до една банка в града. Забелязвате, че носи хартиена торба, маска за ски и нещо, което прилича на пистолет, обвит в чорап. Какво щяхте да направите? Бихте ли взели ключовете на колата си и весело да се втурнете през вратата, за да откарате приятеля си до неговата дестинация и обратно?

Всички ние имаме граници, които не желаем да прекрачим. Тези граници са морални, етични или лични. Не е ли разумно да вярваме, че Бог също има граници, които *няма* да прекрачи – или, които *не може да прекрачи*?

И ГОСПОД видя, че се умножаваше злината на човека по земята и че всичките въображения на мислите на сърцето му бяха само зло цял ден... И земята се поквари пред Бога, земята се напълни с насилие. И Бог видя земята, и ето, тя беше покварена, защото всяка плът беше покварила пътя си на земята. И Бог каза на Ной: Краят на всяка плът дойде пред Мен, защото земята се напълни с насилие чрез тях; и ето, ще ги изстребя заедно със земята! (Бит. 6:5, 11–13)

Какъв е бил нашият свят точно преди потопа? Бог разкрил на Ной, че: “земята се изпълни с насилие *чрез тях*” ст. 13 (ударението е добавено). Заради насилието на човечеството, самата земя се е *напълнила* с насилие. В предстоящия катаклизъм скоро щели да се задействат извънредно жестоки сили. Човешкото общество се намирало в морален колапс: “И Бог погледна на земята, и

ето, тя беше покварена; защото всяка плът бе покварила пътя си на земята".

Колко верни последователи имал Бог по време на този така мрачен период от историята? Само Ной се споменава в Библията. Какво довело до това тъжно състояние на нещата? Мислите на човечеството били „постоянно само зло“. Как Библията определя злото? Когато Адам и Ева яли от плода на „дървото за познаване на доброто и злото“ (Бит. 2:17), промяната в съзнанието им за Божията доброта напълно определила какво е злото. Това, което светът наследил е изкривената картина на първите ни родители за нашия нежен Бог. Жителите на насилствения предпотопен свят си въобразявали, че Бог е оправдал тяхното насилие. Какъв бил Божият отговор? “Той се наскърби в сърцето Си” (Бит. 6:6).

Човечеството изтласкало Бога точно до границата, която Той *не можел* да премине, без да се превърне в неволен участник на самото насилие. Бог бил принуден да освободи задържащите механизми на естествения свят. Когато 120-годишният период свършил и пътниците били в безопасност в ковчега, дъждът започнал да вали, изливайки порои в продължение на четиридесет дни и четиридесет нощи. Какво предизвикало този огромен потоп? Ние намираме важни подсказки в първата глава на Битие:

И Бог каза: Да бъде твърд посред водите, която да раздели води от води! И Бог направи твърдта; и раздели водите, които бяха под твърдта, от водите, които бяха над твърдта. И стана така. И Бог нарече твърдта небе. И стана вечер, и стана утро: ден втори. (Бит. 1:6–8)

Какво е твърд? Думата означава простор, свод или купол. Куполът покрива земята, бивайки окачен или фиксиран в небето (или атмосферата). Пасажът продължава да описва този купол като отделяне на водите, със значително количество вода *над* него.

Едно масивно покритие от атмосферни водни пари обграждало цялата земя като гигантска оранжерия, придавайки на нашия свят равномерен и мек тропически климат от Северния до Южния полюс. В полярните региони са намирани вкаменени останки от растения и животни, принадлежащи на топъл климат, които свидетелстват, че такъв климат някога е съществувал на нашата планета. Библията дава и друга важна информация за климата на земята в тези ранни дни:

Това е произходът на небето и на земята при сътворението им, в деня, в който ГОСПОД Бог създаде земя и небе. И още нямаше никакво полско растение на земята и никаква полска трева още не беше поникнала, защото ГОСПОД Бог не беше дал дъжд на земята и нямаше човек, който да обработва земята, но пара се издигаше от земята и напояваше цялото лице на земята. (Бит. 2:4–6)

Тези стихове предполагат един свят, много различен от този, с който сме запознати днес. „Господ Бог не беше дал дъжд на земята. Но пара се издигаше от земята и напояваше цялото лице на земята.“ Земята имала влажен, но топъл и изключително равномерен климат, без резки температурни промени. При такива температури не е имало дори гръмотевични бури, торнадо, ураган, градушка или сняг и очевидно дори дъжд. Също така е вероятно повърхността на самата земя да е била много по-голяма, отколкото е днес, при положение, че не е имало високи

планини и големи морски дълбини. Освен това много по-малка част от земната повърхност е била покрита с вода.

Какво е задържало цялата вода в атмосферата и какъв е механизмът, който е довел до започването на потопа? От просто наблюдение знаем, че топлината причинява разширение на водата. Нагръваната в чайник вода, излиза от отвора, като изпарение. Водните басейни по нашата планета отделят огромни количества водни молекули всеки ден. Колкото повече топлина се прилага, толкова по-бързо те се отделят. Сравнително малко водни молекули се изпаряват от повърхността на замръзналото езеро в средата на зимата, в сравнение с горещ летен ден.

Ами ако е имало повече топлинна енергия преди потопа, това не би ли поддържало повече вода в атмосферата? Нашата земя получава почти цялата си топлинна енергия от слънцето. Без него, нашият свят би станал много студен, с температура на повърхността, която се приближава до абсолютната нула.

Когато Бог създал нашия свят, Той задействал една невероятно точна топлинно-енергийна система, способна да суспендира (отлага) огромно количество вода в атмосферата. Слънцето било ключовият механизъм в действието на тази система. Също така е разумно да се смята, че, преди потопа, слънцето е излъчвало *повече* топлина, отколкото днес. Ако това е вярно, тогава е разумно да се смята, че, когато Бог е бил принуден да освободи властта Си над естествения свят, енергията на слънцето е била засегната.

Деликатното равновесие в атмосферата било прекъснато и „В шестстотната година на живота на Ной, във втория месец, на седемнадесетия ден от месеца, в същия ден се разпукаха всички извори на бездната и небесните прозорци се отвориха. И дъждът валя на земята четиридесет дни и четиридесет нощи” (Бит. 7:11-12).

Първите дъждовни капки в историята започнали да капят, докато в крайна сметка над земята се излели хиляди кубични километра вода.

Геоложката нестабилност съвпаднала с атмосферната нестабилност, предизвиквайки повишено налягане на водата в подземните резервоари: „В същия ден всичките извори на голямата бездна се разпукаха” (Бит. 7:11). Тези „извори“ допринесли за още по-големи наводнения.

По време на потопа оцелели само осемте души в ковчегата - Ной и семейството му. С цел заселване на света, след наводнението, с всеки животински вид, на борда на масивния кораб били и многобройни животински видове.

В национален парк, посветен на мястото, където заседнал ковчегата, близо до малкия град Догубаязит, Източна Турция, са запазени вкаменени останки. Това необичайно археологическо откритие, в планините на Арарат, е убедително доказателство, че библейският разказ за големия потоп не е някаква басня, а надеждна история на единственото по рода си световно природно бедствие:

Малко по малко водите се оттегляха от земята и след сто и петдесет дни водите намаляха. А на седемнадесетия ден от седмия месец ковчегът заседна върху Араратските планини.

Битие 8:3-4

Свидетелството на кръста

Чрез правилното разбиране на Божиите действия в Стария Завет сме сигурни, че Той не унищожава, независимо от обстоятелствата. Но най-неоспоримите доказателства, че Бог не се приближава до грешника, за да го унищожи, се намират в Новия Завет.

Вярата, че Исус е умрял за нас на кръста, е почти общоприета сред библейските изследователи, въпреки че има различни мнения за това как смъртта на Исус ни спасява. Все пак повечето вярват, че когато Исус умрял на кръста, Той е преживял онова, което ние сме били обречени да изпитаме, без Неговата самопожертвувателна намеса в наша полза.

Ако това е вярно, тогава бихме очаквали да открием, че Исус е умрял по същия начин, по който би трябвало да умрем и ние във връзка с това, което Бог „прави“, за да докара смърт. Ако вярваме, че Бог е Този, Който унищожава грешника, би трябвало Бог Отец да се приближи до Исус, за да Го убие. Това ли откриваме? Евангелието на Матей дава подробен разказ за разпятието на Христос. Какви били последните думи на Исус, мигове преди смъртта Му? “Боже мой, Боже мой, защо Си Ме *оставил*?” Мат. 27:46 (ударението е добавено).

Този стих разкрива как е умрял Исус. Бог Отец позволил на Сина Си да преживее онова, което всеки човек, който отхвърля любовта Му, ще изпита в края - отделяне от Него, Източника на живота. Бог Отец не е убил Исус. Нашият грях е направил това: „Заплатата на греха е смърт“ (Римл. 6:23). Грехът е напълно способен сам да причини смърт, без никаква помощ от Бога. Без изключение, целият живот е от

Бога. Без изключение, всяка смърт е следствие от греха. Да си представяме, че Бог е източникът на смъртта, е *напълно нелогично*.

Не е възможно да се изследва всеки разказ за унищожение и страдание, които се приписват на Бога, в малкия обем на тази книга. Пасажите, които изследвахме, обаче, са ключ към правилното разбиране на Божията роля в смъртта и бедствията в Библията. Библията тълкува сама себе си. Когато Писанията отдръпват завесата в конкретен пасаж, за да изяснят какви са действията на Бог, ние можем да го използваме като ключ, за да разберем други пасаж, които не са толкова ясни (както когато два библейски пасажа изглежда сякаш си противоречат един на друг). Освен това, думите, които Бог казва за Себе Си, заслужават специално внимание. Така например: „Аз Господ, не се променям” (Мал. 3:6). И накрая, истината за Бога, която Исус поучава и демонстрира, е една точна пътна карта за навигация в цялата Библия, от Битие до Откровение.

Чрез вяра да се всели Христос във вашите сърца, така че, вкоренени и основани в любовта, да бъдете в състояние да разберете заедно с всичките светии какво е широчината и дължината, височината и дълбочината и да познаете Христовата любов, която превъзхожда всяко знание, за да се изпълните в цялата Божия пълнота.

Ефесяни 3:17–19

Бог не е тиранин

Има чудесна новина за всички, които са били изложени на учението за вечно горящия пъкъл. При задълбочено изучаване на Библията, това учение не се подкрепя. Писанието описва смъртта като несъзнателно състояние. Това е временен *сън*, който ще продължи само до възкресението. След това време, всички, които са се противопоставили на помирението с Бога, ще пожънат вечно несъществуване, като естествено следствие.

За да намерим подкрепа за едно вечно горящо място на мъчения в Библията, ние трябва да изтълкуваме по един прекалено буквален начин думи, които са замислени да бъдат разбирани символично. Думата *огън* може да има буквално или символично значение. В книгата Даниил, когато Навуходоносор хвърлил Седрах, Мисах и Авденаго в горящата огнена пещ, те очевидно се намирали в буквален огън. Когато Йоан Кръстител, който кръщавал с вода, казвал, че Христос ще кръщава със Святия Дух и с огън, той очевидно *нямал* предвид буквален *огън*, а използвал думата *огън* в преносен смисъл.

“Нашият Бог е огън, който пояжда” и “Бог е любов” (Евр. 12:29, 1 Йоан 4:16). Дали тези две крайни изявления за Бога са в конфликт? Само ако сметнем огъня за буквален. Пожарът е резултат от химическа реакция. Дали Бог е химическа реакция? Тези изявления са в пълна хармония, ако разберем ефекта, който Божията любов има върху човека. Божията любов пояжда егоизма. Егоизмът е обратното на истинската любов. Ако сме отворени към Божията любов, същата тази любов ще дойде в нас и ще

погълне смъртоносния егоизъм в сърцата ни. Това е едно преживяване, което донася живот.

Ако се съпротивяваме на Божията любов, придържайки се към собствения си егоизъм, същата тази любов ще бъде за нас, източник на мъки. Ще се стремим да се отдалечим от нея и дори да избягаме или да се скрием от Бога. Това било преживяването на Адам и Ева, след като повярвали в лъжата на змията за Бога. Разбрана по този начин, можем да видим, че Божията любов е огън, който поглъща.

Притчата на Исус за богатия човек и Лазар понякога се използва в подкрепа на учението за едно буквално място на мъки:

Имаше някой си богаташ, който се обличаше в пурпур и висон и всеки ден се веселеше бляскаво. Имаше и един сиромаш на име Лазар, покрит със струпеи, когото слагаха да лежи пред портата му, като желаше да се нахрани от трошите, които падаха от трапезата на богаташа; и кучетата идваха и лижеха раните му. Умря сиромашът и ангелите го занесоха в Авраамовото лоно. Умря и богаташът и беше погребан. И в ада, като беше на мъки и повдигна очи, видя отдалеч Авраам и Лазар в неговото лоно. И той извика, казвайки: Отче Аврааме, смили се над мен и изпрати Лазар да натопи края на пръста си във вода и да разхлади езика ми; защото съм на мъки в този пламък. Но Авраам каза: Синко, спомни си, че ти си получил своите блага приживе, така както Лазар – злините; а сега той тук се утешава, а ти се мъчиш. И освен всичко това, между нас и вас е утвърдена голяма бездна, така че онези, които биха искали да минат оттук към вас, да не могат, нито пък оттам – да

преминат към нас. А той каза: Като е така, моля ти се, отче, да го пратиш в бащиния ми дом; защото имам петима братя – за да им засвидетелства, да не би да дойдат и те в това място на мъчение. Но Авраам каза: Имат Мойсей и пророците, нека слушат тях. А той каза: Не, отче Аврааме; но ако отиде при тях някой от мъртвите, ще се покаят. Тогава той му каза: Ако не слушат Мойсей и пророците, то и от мъртвите да възкръсне някой, пак няма да се убедят. (Лука 16:19–31)

Исус разказал тази притча, за да илюстрира ефекта, който егоизмът и безразличието имат върху човека. Исус се обърнал към самодоволните фарисеи и обгърнал притчата си с често срещаните заблуди за задгробния живот.

Евреите свързвали богатството с Божието благословение. В техните умове бедният човек, особено такъв, който има някакво физическо страдание, бил смятан за прокълнат от Бога. Поддържали идеята, че поради някакъв духовен дефицит или грях, човек заслужава дяла в живота си. От друга страна, богатият човек бил сигурен в специалната благосклонност на Бога. Според мисленето на фарисеите, богатството или състоянието на човека е мярка за неговото право да стои пред Бога. Исус им предложил тази притча, за да разкрие заблудата на тази тесногръда и жестока перспектива.

Първо ще разгледаме няколко подробности в историята. След смъртта си, просещият Лазар се намира в удобството на „Авраамовото лоно“. Богатият също умира, но завършва в пъкъла, страдащ в мъки. Той поглежда нагоре и вижда Авраам и Лазар от разстояние. Следва разговор между богатия и „отец Авраам“.

Сега нека разгледаме отблизо тази история, като зададем някои конкретни въпроси:

- Къде се намират Авраам и Лазар в историята?
- Ако Авраам и Лазар са в небето или в рая, как е възможно Авраам да води разговор с богатия човек, който е в ада и как е възможно богатият да ги види?
- Ако Авраам и Лазар са в ада, какво правят там?
- Ако Авраам и Лазар не са в небето, нито в ада, тогава къде са?
- Колко облекчение биха донесли няколко капки вода на езика на човек, който се мъчи в огнен пъкъл?
- Може ли Лазар да види богатия човек, който се мъчи в пъкъла и да чуе молбите му?
- Как се утешава Лазар в лоното на Авраам?
- Утешава ли се Лазар, *въпреки* съзнанието за страданието на богатия или се утешава *заради* това?
- Насърчава ли се Лазар да подхранва безсърдечно безразличие към богатия човек сега, когато положението им е разменено?
- Колко е широка “голямата бездна”, която предотвратява пътуването между двете места?
- Колко широка би трябвало да бъде тази огромна пропаст, за да се предотврати комуникацията между пъкъла и местонахождението на Авраам и Лазар?
- Колко широка би трябвало да бъде тази огромна пропаст, за да се предотврати осъзнаването на страданието на тези, които са измъчвани в пъкъла от тези, които се намират в приятната страна? Триста километра? Дали вселената ще бъде достатъчно широка?
- Разумно ли е да се приеме заключението: понеже в притчата за богатия човек и Лазар Исус се позовава на пъкъла, с това Той е подкрепил учението за вечно горящ пъкъл.

Не изглежда ли *по-разумно* да се приеме заключението, че Исус е представил в Своята притча идеята за вечно горящото място на мъчение, за да разсее тази чудовищна доктрина, а не да я подкрепи? Исус учел, че за онези, които живеят цяла вечност, ще бъде невъзможно да имат съвършен мир и истинско щастие, ако някъде във вселената има буквален пъкъл.

Доктрината, че има вечно място на мъчение, е лъжа на Сатана, която обрисова нашия нежен, милостив, прощаващ и любящ Бог като най-лошия тиранин, който можем да измислим и тя е изчислена така, че да ни отдалечи от нашия небесен Баща. *Никога* няма да има място на вечни мъки. Вместо това, Библията говори за ден, когато всички страдания ще свършат завинаги:

И чух силен глас от престола, който казваше: Ето, скинията на Бога е с хората и Той ще обитава с тях; и те ще бъдат Негов народ и Сам Бог ще бъде с тях – техен Бог. Той ще избърше всяка сълза от очите им и смърт няма да има вече, няма да има вече нито жалеене, нито писък, нито болка; първото премина. (Откр. 21:3–4)

Мнозина често се чудят под каква форма ще живеем вечно. Ще имаме ли човешки тела, както сега, или ще живеем безтелесно съществуване? И какво е нашата душа?

И ГОСПОД Бог образува човека от пръст от земята и вдъхна в ноздрите му жизнено дихание, и човекът стана жива душа. (Бит. 2:7)

Душата, която греши, тя ще умре. (Ез. 18:4)

Нашият живот изисква „жизнено дихание“, или дух, който е от Бога. Ние не притежаваме живи души. Всеки от нас е жива душа. Вярата, че притежаваме отделни безсмъртни души, не се подкрепя от Библията. При второто пришествие на Христос нашите несъвършени тела ще бъдат променени в съвършени „в миг на око“ (1 Кор. 15:52).

Защото заплатата на греха е смърт. (Римл. 6:23)

Никъде в Божието Слово смъртта не се описва като нещо различно от това. Правилно разбрани, всички текстове на Писанието потвърждават, че *грехът води до смърт*. Само един глас не е в съзвучие с това: „*Азмията рече на жената: Никак няма да умрете*“ (Бит. 3:4, ударението е добавено).

Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, а да има вечен живот. (Йоан 3:16)

Думата *погине* означава да се стигне до състояние на несъществуване. Това не означава съществуване, някъде другаде, в състояние на страдание.

Това изговори [Исус] и след това им каза: Нашият приятел *Лазар е заспал*, но Аз отивам да го събудя. Тогава учениците Му казаха: Господи, ако е заспал, ще оздравее. Но Исус беше говорил за смъртта му, а те мислеха, че говори за почиване в сън. Тогава Исус им каза ясно: *Лазар умря*. Йоан 11:11-14 (ударението е добавено)

Исус оприличава смъртта на сън, защото Бог може да възкреси човек от мъртвите. Когато Исус възкресил Лазар след четири дни в гроба, Лазар не бил извикан от небето. Той се събудил от несъзнателното си състояние на смърт.

Духът му излиза, той се връща в земята си и в същия този ден намеренията му загиват. (Пс. 146:4)

При смъртта мислите не продължават да функционират някъде другаде.

Защото в смъртта няма възпоменание за Теб, кой ще Те слави в гроба? (Пс. 6:5)

Защото живите знаят, че ще умрат, а мъртвите не знаят нищо. (Екл. 9:5)

Когато умрем, всички когнитивни функции спират на момента, включително и всякакво съзнание за време. Моментът на възкресението ще изглежда като събитие, което като че се случва, веднага след издишване на последния ни дъх.

Понеже Сам Господ ще слезе от небето с команда, с гласа на архангел и с Божия тръба; и мъртвите в Христос първо ще възкръснат; (1 Сол. 4:16)

Това възкресение ще се случи *при* Второто идване на Христос.

Ето, идвам скоро и Моята награда е с Мен, и ще отплатя на всекиго според делото му. (Откр. 22:12)

Няма да получим вечната си награда, *преди* Исус да се е върнал втори път.

Блаженият и единствен Владетел, Цар на царете и Господар на господарите, който единствен притежава безсмъртие, обитавайки в непристъпна светлина, когото никоой човек не е видял, нито може да види, на когото да бъде чест и вечна власт. Амин. (1 Тим. 6:15–16)

Единствено Бог е безсмъртен. Ние не сме.

Ето, казвам ви една тайна: не всички ще починем, но всички ще се изменим в един миг, в мигване на око, при последната тръба; защото тръбата ще затръби и мъртвите ще възкръснат нетленни, и ние ще се изменим. Защото това тленното трябва да се облече в нетление и това смъртното — да се облече в безсмъртие. А когато това тленното се облече в нетление и това смъртното се облече в безсмъртие, тогава ще се сбъдне написаното слово: "Погълната беше смъртта победоносно." (1 Кор. 15:51–54)

Ние нямаме безсмъртие в себе си и от само себе си. Безсмъртието е възможно *само* чрез жива връзка с Бога: "Това смъртното трябва да се облече в

безсмъртие.” Павел също провъзгласява: “Не всички ще заспим”. Тези, които са живи в Христос, при Второто пришествие никога няма да преживеят смърт.

Вълкът ще живее с агнето, рисът ще си почива с яретото, телето, лъвчето и угоените ще бъдат заедно и малко дете ще ги води. Кравата и мечката ще пасат и малките им ще си почиват заедно, и лъвът ще яде слама, както говедото. Сукалче ще играе над дупката на пепелянка и отбито дете ще слага ръката си в гнездото на усойница. Няма да се върши зло и няма да се погубва по целия Ми свят хълм, защото земята ще се изпълни със знание за ГОСПОДА, както водите покриват морето. (Ис. 11:6–9)

На обновената земя цялото Божие творение ще бъде възстановено в първоначалното съвършенство на Едем. Животните няма да се убиват едно друго, за да оцелеят, и няма да има същества, които представляват заплаха за човечеството. Няма да има страх, страдание и смърт.

Той ще избърше всяка сълза от очите им и смърт няма да има вече, няма да има вече нито жалеене, нито писък, нито болка; първото премина.

Откровение 21:4

Нашият Създател и Вседържител

В началото Бог създаде небето и земята.

Битие 1:1

Тук е основата на цялата истинска наука. Бог е създал нашия свят. Създал е и самите нас. Ние не сме резултат от случайността. Нашето съществуване има божествена цел. Но нашият свят днес е пропит от една философия, която е диаметрално противоположна на обикновеното изявление, с което започва Божието Слово. Атеизмът се е опитал да използва науката в целта си да премахне Бога. Тази философия е държала в плен науката, в продължение на повече от век.

Целта на тази малка книга не е да се рови в обема от доказателства, подкрепящи научно сътворението, тъй като има много добри и достъпни книги по темата. Въпреки това, днес вилнее битка за съществуването на Бога. Има известни автори и оратори с много последователи, които са възприели мисията да премахнат вярата в Бога. Какво подхранва това движение и *защо* толкова много хора отхвърлят вярата в Бога?

Много искрени хора продължават да имат непоследователен възглед за Бога. Множества са израснали, чувайки за Божията любов, само за да получат картина за един любящ Бог, която е ефективно отричана от друга контрастна картина, която го изобразява като Бог, който лесно се обижда или ядосва. Добавете към това убеждението, че Бог отмъщава на враговете Си, като раздава смърт, унищожение и вечни мъки. Лесно е да се разбере защо толкова много хора са отхвърлили вярата в

Бога. Но може би онези, които отхвърлят вярата в Бога, когато тази изкривена картина е всичко, което някога са знаели, изобщо не отхвърлят Бога. Вторичният въпрос за съществуването на Бога присъства само защото основният въпрос за Божия характер не е намерил отговор във всеки ум.

И Бог видя всяко нещо, което бе направил и ето, бе много добро. (Бит. 1:31)

С този стих завършва разказа за сътворението. Бог не би могъл да види всичко на земята като „много добро“, ако е имало смърт в някое от Неговите създания преди да е завършено делото Му. Бог не е автор на страданието и смъртта. Това изключва възможност за оцеляване, само на най-пригодните, преди грехопадението на човечеството. Именно тогава, за първи път, страданието и смъртта влезли в нашия свят.

Най-добрият начин на живот, който виждаме на земята днес, е бруталната адаптация към един свят, който е бил в спешен режим за оцеляване още от влизането на греха. Има добра новина! Отчуждението на творението от Твореца, дошло в резултат от грехопадението, ще бъде излекувано при обновлението на земята. Тогава законът на любовта ще бъде начин на живот. Няма да има конкуренция, страх, страдание и смърт. Тогава първоначалната цел на Бог за нашата земя ще бъде реализирана.

Понеже от създанието на света това, което е невидимо у Него, вечната Му сила и божественост, се вижда ясно, разбираемо от творенията, така че те са без извинение. (Римл. 1:20)

Когато имаме възможността да изучаваме науката, ще оценим чудотворната прецизност и сложността,

наблюдавани в творението. Божият подпис е навсякъде. Когато отричаме съществуването на Бог, трябва също да отречем и съществуването на чудеса. Но ние сме заобиколени от чудеса: масивното дърво, деликатните диви цветя, птичият хор, мрежата на паяка, огромната вселена, усмивката на бебето, когато разпознава майка си, и дори дъха, който поемаме точно в този момент. Това са чудеса от най-висш порядък. Те не могат да бъдат обяснени разумно като нещо друго, освен чудеса. Целият живот е чудо. Доказателствата са огромни по отношение на това, че Бог ни е създал заедно с всичко останало в което има живот. Да виждаме необикновения свят около нас и да стигнем до заключението, че не го е създал Бог, е неразумно.

Защото така казва ГОСПОД, който създаде небето — Той е Бог, който образува земята, направи я и я утвърди, не я създаде пуста, образува я, за да се населява: Аз съм ГОСПОД и няма друг. (Ис. 45:18)

Бог създал земята като наш вечен дом.

В начало бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог. То в начало беше у Бога. Всичко чрез Него стана; и без Него не е станало нищо от това, което е станало... И Словото стана плът и пребиваваше между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина. (Йоан 1:1–3, 14)

Нашият Създател станал един от нас, за да може да разкрие по-пълно какъв е Той.

Когато гледам Твоите небеса, делото на Твоите пръсти, луната и звездите, които Ти си поставил,

си мисля: Какво е човек, че да го помниш, и човешки син, че да го посещаваш? А Ти си го направил малко по-долен от ангели, със слава и великолепие си го увенчал. Направил си го владетел над делата на ръцете Си, положил си всичко под краката му: (Пс. 8:3–6)

Човешкото семейство било направено „малко по-долу от ангелите“. Обаче тези, които са живели на земята и са били примирени с Бога, ще добият опит за неща, които дори „ангелите желаят да видят“ (1 Петър 1:12). Тяхното познание на Божиата саможертвена любов, от опит, ще им даде специално място във вселената: “И аз, Йоан, видях светия град, новия Ерусалим, слизащ от Бога от небето, приготвен като невеста, украсена за мъжа си. И чух силен глас от небето, който казваше: Ето, скинията на Бога е с човеците, и Той ще обитава с тях, и те ще бъдат Негов народ и сам Бог ще бъде с тях и ще им бъде Бог (Откр. 21: 2–3).

Той направи земята със силата Си, утвърди света с мъдростта Си и разпротря небесата с разума Си. (Ер. 10:12)

Защото в Него живеем, движим се и съществуваме; (Деяния 17:28)

Вселената, земята и всички живи същества на земята не съществуват отделно от Бога. Нашият Създател не е конструирал света ни като навит

часовник, който след това е оставил да функционира самостоятелно, без по-нататъшна намеса. Бог непрекъснато “поддържа всички неща чрез словото на силата Си”, защото “чрез Него всичко се сплотява” (Евр. 1:3; Кол. 1:17).

Ако държите чаша вода в дясната си ръка и сте решили да я поставите някъде, ще трябва ли да използвате лявата си ръка, за да накарате дясната да я изпусне? Бог ни казва: „Да, Моята ръка основа земята и десницата Ми разпротря небесата; извиквам ги и се представят заедно.” (Исая 48:13).

Когато си представяме, че Бог е унищожител, това омаловажава Неговата позиция като Вседържител на творението. Не е необходимо Бог да унищожава активно, за да се случи унищожението. Пример за това виждаме в унищожаването на Содом и Гомор, което според общоприетата интерпретация представя Бога като Един, Който създава огън и жупел с цел да унищожи това, което Той самият „сplotява” или *поддържа*. Тази картина за Бог като разрушител Го поставя в конфликт със самия Него, точно както вие бихте били в конфликт със себе си, ако използвате лявата си ръка, за да накарате дясната да изпусне чашата с вода.

За да може да унищожи, от Бог се иска само да остави това, което поддържа. Но е наложително да се разбере, че Той никога не прави това с желание за смърт или унищожение. Бог отпуска силите и елементите само защото е любов, а любовта изисква истинска свобода. Бог се отказва от човек или народ с неохота и дълбока тъга: “Как да те предам, Ефреме? Как да те оставя, Израилю? Как да те направя като Адма? Как да те поставя като

Цевоим? Сърцето ми се обърна в мен, разкаянията ми се разпалиха заедно” (Осия 11:8).

Исус изрекъл тези плачевни думи за Ерусалим: “Ерусалиме, Ерусалиме, Ти, който убиваш пророците и избиваш с камъни изпратените при тебе, колко пъти исках да събера децата ти, както кокошка събира пилетата си под крилата си, но вие не искахте! Ето, домът ви се оставя пуст” (Мат. 23:37-38).

Защото Човешкият Син не е дошъл да погуби човешки души, а да спаси. (Лука 9:56)

Небесата разказват Божията слава и небесният свод възвестява делото на ръцете Му. Ден на ден блика слово и нощ на нощ изявява знание — без говорене, без думи, без да се чуе гласът им. (Пс. 19:1–3)

Бог говори на всички хора чрез своето творение. Никой не е изключен от поканата да научи за Него поради езикови бариери или липса на печатно слово.

Вдигнете очите си нагоре и вижте: Кой е създал тези звезди? Извежда множеството им под брой, вика всичките по име. Поради величието на силата Му и понеже е мощен във власт, нищо едно не липсва.

Исая 40:26

Как можем да имаме вечен живот?

По-рано в книгата четохме за грехопадението на човечеството, записано в Битие, 3-та глава. Маскиралият се чрез змията измамник, накарал Адам и Ева да повярват, че Бог служи на Себе Си и не може да Му се вярва. Когато повярвали в тази лъжа, те се опитали да се дистанцират от своя Животодател и в тях започнал процесът на умирање.

От този ден нататък, всяка смърт е в следствие на вярата в тази лъжа за Бога. Човечеството е било отчуждено от Бога в Едемската градина, защото Адам и Ева са променили мнението си за Бога. Някога те Му се доверявали, но не и сега. *Това все още е нашият истински проблем.* Това, от което се нуждаем, е да променим съзнанието си за Бога. Когато правим това, доверието ще измести недоверието и любовта ще измести страха от Него. Ще бъдем примирени с нашия Създател и ще имаме вечен живот.

Когато Адам и Ева повярвали в лъжата на змията за Бога и се опитали да се скрият от Него, самият Бог не се променил заради това, което се случило. Любовта Му към вече отчуждените Му деца ни най-малко не намалала. Всеки спасителен план, който се основава на нашите усилия да променим съзнанието на Бог за нас, търси решение на проблем, който *не съществува*. Бог вече има добри мисли към нас и не се нуждае от никакво убеждение, за да мисли добре за нас. Той вече обича и безкрайно цени всеки един от нас.

Когато Бог извел израилтяните от Египет, те били предупредени за опасността от поклонение на идоли. Тези фалшиви богове често се срещат в библейските времена и

били продукт на едно извратено въображение. Често се възприемало, че боговете са ядосани и се нуждаят от успокоение. Принасяли се жертви, за да отвърнат гнева им. Можем сериозно да попитаме: дали нашият начин на общуване с Бога не *ползва* нещо от древното идолопоклонство?

А това е вечен живот, да познаят Теб, единствения истинен Бог, и Исус Христос, когото си изпратил. Аз Те прославих на земята: извърших делото, което Ти Ми даде да върша. (Йоан 17:3-4)

В тази молитва на Исус към Неговия Баща, Той ясно определя вечния живот. Това е преживяването в опознаване на Бога. Това емпирично знание ни примирява с нашия Животодател. Започваме да виждаме истинската цел на мисията на Исус в нашия свят- по един точен начин да разкрие Бог, като една безкористна, мила, нежна, милостива и прощаваща Личност. Когато хората слушали думите на Исус, те слушали Божиите думи. Когато виждали, че Исус изцелява болните, нахранва гладните, окуражава хората, държи малки деца в скута Си и позволява да бъде разбиран погрешно и охулван, те виждали Бога - Бог в Неговата слава.

За да се избегне объркване, важно е да се разбере, че има много претенции за начини на спасение, но всички те представят противоречива картина за Бог. Това изследване ще се съсредоточи върху един от най-известните начини за спасение, с който в известна степен е запознат почти всеки в западното общество. Много искрени хора се придържат към него. Това е мнението, че спасението е правен или юридически въпрос.

Някои характеристики на този възглед включват поставяне на ударение върху:

- Божия суверенитет, а не върху свободата като Божи дар за Неговите деца;
- Божията сила да спасява, вместо желанието на Бог да ни примири със Себе Си;
- Вярата, че Бог е толкова чист и свят, че е обиден от греховете ни, вместо вярата, че Той ни обича и иска да се приближи до нас точно каквито сме. Бог е наскърбен за греха, поради това, което той извършва с онези, които Той обича, а не защото е лично обиден от него;
- Убеждението, че Бог изисква кръв, за да успокои Своя гняв, а не разбирането, че Бог иска да ни излекува от нашия патологичен страх от Него. Бог иска да разберем, че не Той, а *грехът* е смъртоносен;
- Убеждението, че Бог съхранява записи на греховете ни, които ще използва срещу нас в бъдещото решение, вместо разбирането, че всеки съхраняван запис, ще покаже, че Бог е направил всичко, което може да се направи, за да спаси всеки човек;
- Видждането, че Бог налага наказания за нарушаването на Неговия закон, вместо разбирането, че това, което ни наказва е нашият собствен егоизъм, който е в несъответствие със закона на любовта. Точно както не можем да нарушим законите на природата безнаказано, така не можем да нарушим и закона на любовта, без наказанието да дойде като естествено следствие;
- Дефиниране на Евангелието като добра вест, че Бог е осигурил начин да избегне наказание, което самият Той налага за нарушаване на Неговия закон, вместо знанието, че истинската добра новина е в самия Бог. Ако Бог подобно на хората би наложил смъртно

наказание за нарушаване на закона, това би било една *лоша* новина;

- По-скоро едно мислене основаващо се на подготовката за спасение, отколкото да започнем да виждаме Бога като абсолютно надежден. В действителност, колкото повече се съсредоточаваме върху истината за нашия нежен Бог, толкова по-малко безпокойство ще имаме за *нашето* спасение, и толкова повече ще обичаме и ще ценим другите. „Защото, който иска да спаси живота си, ще го изгуби; но който загуби живота си заради Мен и благовестието, ще го спаси” (Марк 8:35).

Правното евангелие неизменно насърчава ненужно фокусиране върху осигуряване на спасението. Бог не ни е натоварил с това да установяваме статуса на спасение на някого, включително и нашия собствен. Вместо да се фокусираме върху собственото си духовно състояние, трябва да се съсредоточим върху Този, който винаги вижда всеки от нас, не само такъв какъвто е, но и това, което може да бъде. Бог обича и оценява всеки от нас безкрайно повече, отколкото можем сами да се обичаме и да оценяваме себе си. Без съмнение Бог иска всеки от нас да прекара вечността с Него. Също така иска да разберем, че Той е напълно надежден и повече от способен да излекува боязливите ни умове: „Няма страх в любовта, но съвършената любов изгонва страха” (1 Йоан 4:18).

Накратко съпоставихме две много различни евангелия: правното евангелие и лекуващото евангелие. Лекуващото евангелие е в пълна хармония с ученията и примера на Исус, докато правното евангелие има повече общо с човешката измислена съдебна система, използвана за осъждането на Исус (нашия нежен Лечител) на смърт.

Защото Аз зная мислите, които мисля за вас, заявява ГОСПОД, мисли на мир, а не на зло, да ви дам бъдеще и надежда. (Ер. 29:11)

Дългото време, усилия и разходи, инвестирани в религиозни занимания, с цел Бог да бъде убеждаван да мисли добри неща за нас, е една огромна загуба.

Отхвърлете от себе си всичките си престъпления, които вършихте, и си направете ново сърце и нов дух! Защо да умрете, доме израилев? Защото Аз нямам благоволение в смъртта на умирация, заявява Господ БОГ. Затова обърнете се и живеете! (Ез. 18:31–32)

Божият призив към всеки от нас е да се обърнем и да оставим егоистичния начин на живот.

Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, а да има вечен живот. Понеже Бог не изпрати Сина Си на света, за да съди света, а за да бъде светът спасен чрез Него. (Йоан 3:16–17)

Вярването в Исус е вярата в това, което Той е разкрил за Себе Си (Божия Син) и за Бог Отец.

Тоест, че Бог беше в Христос и примири света със Себе Си, като не счете на хората прегрешенията им, и че вложи в нас словото на примирението. (2 Коринтяни 5:19)

Ако цялото усилие на Бог да ни спаси от вечна смърт може да се обобщи с една дума, тази дума ще бъде *помирение*.

И вас, които някога бяхте отчуждени от Него и врагове по разположение чрез злите си дела, (Кол. 1:21)

От грехопадението на човечеството, склонността към отчуждаване е вградена единствено в нашите умове, никога в Божия ум.

Защото Бог, който е казал на светлината да изгрее от тъмнината, е Този, който е огрял в сърцата ни, за да даде светлината на познанието на Божията слава в лицето на Исус Христос. (2 Кор. 4:6)

Тъмнината, за която се отнася този стих, е нашето неразбиране на Бога. Божията слава е Неговият характер, който се вижда в лицето на Исус.

А ние всички, с открито лице, гледайки като в огледало Господната слава, биваме преобразявани в същия образ от слава в слава, като от Господния Дух. (2 Кор. 3:18)

Ние се променяме, докато гледаме. Този принцип действа и в двете посоки. Ако вярваме, че Бог служи на Себе Си, това укрепва нашия собствен егоизъм. Ако Го виждаме като напълно безкористен, това ще действа за изкореняване на нашия присъщ егоизъм. Съзержаването на Божията любов, Неговата милост и прощателност улеснява отразяването на същите тези качества в нас.

Казвам ви, че също така ще има повече радост на небето за един грешник, който се кае, отколкото за деветдесет и девет праведници, които нямат нужда от покаяние. (Лука 15:7)

Покаянието не означава да кажете "съжаливам" на Бога. Покаянието означава обръщане или промяна на ума. Истинското покаяние, в контекста на това, което Исус учи, означава да имаме промяна в съзнанието ни за Бога. Това означава, че започваме да Го виждаме, точно както Го е представил Исус.

Елате при Мен всички, които сте отрудени и обременени, и Аз ще ви дам почивка. Вземете Моето иго върху себе си и се научете от Мен, защото съм кротък и смирен по сърце; и ще намерите почивка за душите си. Защото Моето иго е благо и Моето бreme е леко. (Мат. 11:28–30)

За да станем добри, не е нужно да работим в един напразен опит за духовно самоусъвършенстване. Всичките ни усилия за измерване ни карат да се фокусираме към себе, а това ще доведе или до гордост или до обезкуражаване. Исус има решение на нашата дилема. Той просто казва: "Научете се от Мен."

Подадоха Му книгата на пророк Исаия и Той, като отвори книгата, намери мястото, където беше писано: „Духът на Господа е на Мен, защото Ме е помазал да благовестявам на бедните; изпратил Ме е да проглася освобождение на пленниците и проглеждане на слепите, да пусна на свобода угнетените. (Лука 4:17–18)

Ние всички се нуждаем от това, което Исус дойде да постигне за нас. Изключения *няма*.

Трябва ли да се страхуваме от съда?

Когато размишляваме за съда, ще е полезно първо да определим кой е съден и кой извършва съда. Ако се върнем към разговора между Ева и змията в Едемската градина, ще си спомните, че змията имплантирала в съзнанието на Ева съмнение в Божията справедливост, Неговото благоволение и вяроност. При едно честно изследване става ясно, че не човечеството е поставено на изпит, а Бог.

За нас може и да е трудно да схванем идеята, че Бог *позволява* да бъде съден. Все пак това е единствената пълноценна перспектива, която може да се постигне въз основа на задълбочено изучаване на Библията. Ние несъзнателно сме започнали да съдим Бога от момента на онзи пръв диалог с дявола. Дали, обаче, сме осигурили един справедлив процес?

Докато се заблуждаваме, в склонността си да се поставяме в центъра на съда, ние не сме напълно освободени. Що се отнася до подчиняването ни на съда, Бог не ни поставя под съд. Ние сме, които сме особено умели в нашето съдене и *самоосъждане*. Исус казал, че думите, които говори, са живот. Ние имаме избор, да приемем или да отхвърлим думите Му. Ако думите Му наистина са живот и ние ги отхвърляме, тогава не сме ли извършили съд с негативни последици за себе си?

Бог не съди така, както това се случва в един земен съд. Когато сме твърдо решени да продължим по пътя на самоосъждането и смъртта, Бог не може да направи нищо повече за нас, освен с неохота да ратифицира нашето решение.

Има друг аспект на решението, който трябва да се разгледа. Когато съдим другите, това повлиява отрицателно самите нас. В процеса на осъждане на другите, ние се самоосъждаме. За да видим кой *наистина* трябва да се страхува от съда, трябва само да погледнем в огледалото.

Евангелският разказ за жената, уловена в прелюбодейство, ни дава илюстрация за това как се изработва съдебното решение:

А Исус отиде на Елеонския хълм. И рано сутринта пак дойде в храма и целият народ дойде при Него, и Той седна и ги поучаваше. А книжниците и фарисеите доведоха (при Него) една жена, хваната в прелюбодейство, и като я поставиха по средата, Му казаха: Учителю, тази жена беше хваната в самото прелюбодеяние. *А Мойсей ни е заповядал в закона да убиваме такива с камъни.* А Ти какво казваш? И това казаха, за да Го изпитат, та да имат за какво да Го обвиняват. *А Исус се наведе надолу и пишеше с пръст на земята.* Но като продължаваха да Го питат, Той се изправи и им каза: *Който от вас е безгрешен, нека пръв хвърли камък върху нея.* И пак се наведе надолу и пишеше с пръст на земята. А те, като чува това, *бивайки убедени от собствената си съвест,* се разотидоха един по един, като започнаха от по-старите; и Исус остана сам и жената, която стоеше по средата. И когато се изправи и не видя никого освен жената, Исус ѝ каза: *Жено, къде са тези, (които те обвиняваха)?* Никой ли не те осъди? И тя отговори: *Никой, Господи.* Исус каза: *И аз не те осъждам; иди си и отсега не съгрешавай вече.* (Йоан 8:1–11, ударението е добавено)

Жената, доведена пред Исус и представена като нарушител на закона, била жертва, използвана от безчестните религиозни водачи в техния опит да унищожат Исус, смятайки го за заплахата за тяхната религия. Обвинителите на жената се позовавали на Моисеевия закон. В друга среща с фарисеите, при която разговорът бил свързан с развода, Исус им казал, че законът на Моисей съдържа отстъпки заради техните твърди сърца: „Исус в отговор им рече: Заради вашето закоравяване той ви е написал това правило” (Марк 10:5).

Мащабът на това, което се случило в онази *съдебна* сцена, ще стане ясен, когато осъзнаем, че Исус е Бог на земята с всички прерогативи на божествеността, включително правото да изпълнява съд. Исус не осъществил незабавна присъда по делото, което било представено пред Него, но вместо това се навел и започнал да пише с пръст по земята. Когато Го притиснали да отговори на въпроса им, Той им казал: “Който между вас е безгрешен, нека пръв хвърли камък върху нея.” След това продължил да пише по земята.

Исус имал цел във всичко, което казвал и вършел. Когато пишел на земята, това не било понеже искал да избегне въпроса на религиозните водачи. Той познавал обстоятелствата, довели жената пред Него. Исус познавал също историята на всеки от обвинителите и четял техните мисли и мотиви. Той можел да отправи остър упрек към тези лицемери в присъствието на свидетелите. Вместо това Той милостиво направил така, че религиозните водачи да осъзнаят собствените си грехове, като ги написал в пръстта, един изключително нетраен писмен запис за греховете им.

Исус обичал и безкрайно оценявал всеки човек, който се намирал около Него, независимо от обстоятелствата довели го там. Неговата мисия била да спаси света и Той се опитвал да постигне помирение между жената и

обвинителите ѝ. Той нямал желание да ги отчуждава още повече.

Исус казал на религиозните водачи: „Който е безгрешен между вас, нека пръв хвърли камък върху нея“. Тук Той поставя отговорността за съда обратно в техните ръце. Исус не дошъл на този свят, за да съди и да осъжда. Той не желал да заема ролята на съдия. Дали книжниците и фарисеите са приели думите Му като покана да хвърлят камъни върху жената? Очевидно не, тъй като всички те напуснали сцената „един по един“.

Исус, като Бог, не осъдил жената, но в думите Му „иди си и не съгрешавай повече“, Той ѝ отворил врата към пътя на живота. Той не ѝ заповядал просто да изостави действията, които я били довели до това положение. Предложил ѝ свобода от смъртния грях, който е вярването, че Бог не е достоен за нашето доверие.

Исус предложил на тази жена да избегне бъдещото осъждане. Той ѝ разкрил Божията любов към нея, като човек. Тази жена била в присъствието на Животодателя и знаела, че може да Го обича и да Му се довери. След тази среща, нейният възглед за Бога и връзката ѝ с Него били радикално променени, към по-добро. За нея, провелият се съд се оказал нещо, което преобразило живота ѝ и нещо, което ѝ дало живот.

Исус не осъдил коравосърдечните книжници и фарисеи, които толкова бързо осъдили жената, но издигнал пред тях едно духовно огледало, което отразявало собствените им мрачни характери. В резултат на това те били „осъдени от собствената си съвест“ и се почувствали принудени да напуснат присъствието на чистата, безкористна любов на Животодателя. Те дошли да осъдят друг, но в крайна сметка осъдили себе си.

Затова ти си без извинение, о, човече, който и да си ти, който съдиш, защото в каквото съдиш другия, себе си осъждаш, понеже ти, който съдиш, вършиш същото. А знаем, че Божият съд е според истината върху тези, които вършат такива работи. И ти, човече, който съдиш онези, които вършат такива работи, мислиш ли, че ще избегнеш Божия съд, като вършиш и ти същото. (Римл. 2:1-3)

Бог дава на всеки от нас истинска свобода. Той няма да отхвърли нашия избор на самоосъждане. Божието решение тук е Неговото неохотно ратифициране на това самоосъждане, когато избираме да останем извън кръга на взаимна (реципрочна) любов и живот. Няма изход от това осъждане, тъй като Бог не може да ни принуди, против нашата воля, да вървим по пътя, който води към живот.

Защото Отец не съди никого, а е предал целия съд на Сина. (Йоан 5:22)

Бог Отец не ни съди.

Духът е, който дава живот; плътта нищо не ползва. Думите, които ви говоря, са дух и живот. (Йоан 6:63)

Думите на Исус са живот. Във всяка дума, която Исус изговорил, Той разкривал примиряващата любов на Бога.

А Исус извика и каза: Който вярва в Мен, не в Мен вярва, а в Онзи, който Ме е пратил. И който вижда Мен, вижда Онзи, който Ме е пратил. Аз дойдох като светлина на света, за да не остане в тъмнина никой, който вярва в Мен. И ако някой чуе думите Ми и не

ги пази, *Аз не го съдя; защото не дойдох, за да съдя света*, а за да спася света. Който Ме отхвърля и не приема думите Ми, има кой да го съди – словото, което говорих, то ще го съди в последния ден. Йоан 12:44–48 (ударението е добавено)

Исус не ни съди. Бог ни предлага Словото на Живота, но Той никога няма да ни принуди да го приемем.

Не съдете, за да не бъдете съдени. Защото, с какъвто съд съдите, с такъв ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери. И защо гледаш съчицата в окоето на брат си, а не усещаш гредата в своето око? Или как ще кажеш на брат си: *Остави ме да извадя съчицата от окоето ти; а ето гредата в твоето око? Лицемерецо, първо извади гредата от своето око и тогава ще видиш ясно, за да извадиш съчицата от окоето на брат си.* (Мат. 7:1–5)

Ако Бог Отец не ни съди, Исус не ни съди, *защо* да мислим, че сме квалифицирани да съдим другите, като подхранваме осъдителен дух (грета в собственото ни око)?

Истина, истина ви казвам: който слуша Моето слово и вярва в Този, който Ме е пратил, има вечен живот и няма да дойде на съд, а е преминал от смърт в живот. (Йоан 5:24)

Разбирането на истината за Бога и научаването да Му се доверяваме, води до живот. Исус казал, че: „Който вярва в Него, не е осъден” (Йоан 3:18).

Но Павел и Варнава говориха дързостно и казаха: *Нужно беше да се възвести първо на вас Божието*

слово; но понеже го отхвърляте и считате себе си недостойни за вечния живот, ето, обръщаме се към езичниците. (Деяния 13:46)

Това е един осветляващ пример за себеосъждане.

Не съдете, и няма да бъдете съдени; не осъждайте, и няма да бъдете осъждани; прощавайте, и ще бъдете простени; (Лука 6:37)

В Евангелието на Лука, притчата за блудния син ни учи, че, преди да поискаме, Бог вече ни е простил. Ако бъдем съдени, осъдени или непростени, вината си остава наша, защото „каквото посее човек, това и ще пожъне” (Гал. 6: 7).

И Исус каза: За съд дойдох аз на този свят: за да виждат невиждащите, а виждащите да ослепеят. Някои от фарисеите, които бяха с Него, чува това и Му казаха: Да не сме и ние слепи? Исус им каза: Ако бяхте слепи, нямаше да имате грях, но сега казвате, че виждате, и затова грехът ви остава. (Йоан 9:39–41)

За какъв „съд” Исус дошъл на света? Той дошъл на този свят, за да разкрие Божията любов към човечеството и безкрайната стойност, която влага във всеки от нас. Той иска да гледаме един на друг, така както Той ни вижда, и да се ценим, както Той ни цени. Исус ни учи да бъдем *слепи* за греховете на другите, както и за изкуствено конструиранията различия, които ни разделят: сектантство, национализъм, племенни различия, сепаратистка политика или нещо друго, което насърчава у нас опозиционен манталитет.

Фарисеите не разбрали урока, на който се опитвал да ги научи Исус. Те били яростни сектанти и смятали езичниците за кучета. Били също самозвани експерти, които *наблюдавали* греховете на другите и съответно ги осъждали.

Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, а да има вечен живот. Понеже Бог не изпрати Сина Си на света, за да съди света, а за да бъде светът спасен чрез Него. Който вярва в Него, не е осъден; който не вярва, е вече осъден, защото не е повярвал в Името на Единородния Божи Син. *Но това е осъждането, че светлината дойде на света, но хората обикнаха тъмнината повече от светлината, понеже делата им бяха зли.* Йоан 3:16–19 (ударението е добавено)

В този пасаж *име* означава характер. Отхвърлянето на откровението за Божия характер, което Исус извадил на яве, всъщност е отхвърляне на Бога. Чрез Исус Бог казва: *ето, Аз, наистина съм такъв.*

А на сутринта всичките главни свещеници и народни старейшини се съвещаваха против Исус, за да Го убият. И като Го вързаха, Го заведоха и Го предадоха на управителя Пилат Понтийски. (Мат. 27:1–2)

Каква картина е тази! Пълните с грехове религиозни хора искали смъртта на своя Животодател, и Той не им се съпротивлява, нито дори ги осъжда! Кой или какво е смъртоносно? Бог или грехът?

Ние четем и чуваме за последните часове на Христос преди смъртта Му, без да разпознаваме по-дълбокия смисъл на делото и разпятието Му. Исус е *напълно* Бог, както и *напълно* човек. Когато Исус бил изправен в съда пред Понтий Пилат, Той бил *напълно* Бог. Когато бил съден и осъден, Той бил *напълно* Бог. Когато бил бичуван, подиграван и прикован на кръста, за да умре, Той бил, през цялото това време, *напълно* Бог.

Бог си позволил да бъде съден и осъден от онези, които обича и копнеел да примири със Себе Си. *Защо?* Защото ни е толкова невероятно трудно да *видим* в какво ни е превърнал грехът.

Исус, Божият Син, страдал изключително много през последните часове от живота Си на земята, повече, отколкото можем да си представим. Но страданията на Исус не започнали в Гетсиманската градина, нито завършили с Неговите предсмъртни думи на кръста. Бог е страдал с нас и за нас, откакто грехът за първи път е влязъл в нашия свят. Той ще продължи да страда с нас и за нас до деня, в който грехът приключи унищожителното си дело и страданието и смъртта стигнат до края си.

Изпитанието и страданията на Исус, в ръцете на тези, които Той е създал, за да споделят безкрайната Му любов, трябва да ни дадат представа за страданието, в което сме поставили Бога в продължение на хиляди години. Ние продължаваме да каним Бог в нашето човешко съдилище, за да отговаря на обвиненията, че е безразличен, пасивен, отчужден и дори, че унищожава активно и с отмъстителност. И в много от случаите, *присъдата ни е: виновен!* Какво повече може да направи Бог, за да примири отчуждените Си деца със Себе Си?

Кръстът е божественият шедевър на помирието. Кръстът унищожават твърдението на Сатана, че Бог служи на Себе Си, че е безгрижен и ненадежден.

Дори и когато сме очернили Божия характер, има една добра новина, Бог знае защо Го разбираме погрешно и не ни осъжда за това. Той ще продължи да ни обича въпреки нашата неблагодарност за това, което е направил за нас и продължава да прави ежедневно. Но не би ли било прекрасно за Бога, ако осъзнаем, че *не всичко е само заради нас*. Самият наш Създател е също тясно свързан с дилемата ни. Можем ли да помислим и за *Него*? Можем ли да си позволим да Го видим такъв, какъвто е в действителност? Той е безкомпромисна, насочена към другия любов. Не трябва ли да Му отвърнем с любовта, която Той заслужава? Това твърде много ли е? „Ние Го обичаме, защото Той първо ни възлюби” (1 Йоан 4:19).

Във всичките им скърби Той скърбеше и Ангелът на присъствието Му ги избави. В любовта Си и в милосърдието Си Той ги изкупи, вдигна ги и ги носи през всички древни дни.

Исая 63:9

Как изглежда Божият съд?

Научете се да вършите добро, търсете правосъдие, отдайте право на угнетения, отсъждайте право на сирачето, защитете делото на вдовицата.

Исаия 1:17

Божиято решение никога не е връчване на съдебно наказание. Тук то е дефинирано като облекчаване на страданието и насърчаване на *справедливостта* в един несправедлив свят.

„Ето Моят Служител, когото избрах; Моят Възлюбен, в когото е благоволение на душата Ми. Ще положи Духа Си на Него, и Той ще възвести съд на народите. Няма да се скара, нито да извика, нито ще чуе някой гласа Му по улиците. Смазана тръстика няма да пречупи и тлеещ фитил няма да угаси, докато изведе съда към победа. И в Неговото Име народите ще се надяват. (Мат. 12:18–21)

Божиято справедливо и нежно решение поражда доверие.

Когато жънете жетвата на земята си, да не жънеш докрай краищата на нивата си и да не събираш падналите в жетвата си класове. Да не обираш повторно лозето си и да не събираш изпадалите в лозето зърна; да ги оставиш на сиромаша и на чужденеца. Аз съм ГОСПОД, вашият Бог. (Лев. 19:9–10)

Бог е имал стремеж, да осигури хората, които в древното общество били в неравностойно положение.

Когато някой чужденец пребивава при теб в земята ви, да не го притеснявате. Чужденецът, който пребивава между вас, да ви бъде като местен жител при вас и да го обичаш като себе си, защото и вие бяхте чужденци в египетската земя. Аз съм ГОСПОД, вашият Бог. Да не извършите неправда в съд, в мярка, в теглилки, или в обем. Верни везни, верни теглилки, вярна ефа и верен ин да имате. Аз съм ГОСПОД, вашият Бог, който ви изведох от египетската земя. (Лев. 19:33–36)

Горко на тези, които нареждат наредби за зло, и на писачите, които пишат за насилие, за да лишат бедните от правосъдие и да отнемат правото на сиромасите от народа Ми, за да им станат плячка вдовиците и да ограбят сирачетата! (Ис. 10:1–2)

Бог е приобщаващ, за Него няма *външни лица*. Бог е наясно с човешките закони, бизнес практики и институции, където богатите се възползват за сметка на бедните. Той нарича това обир. Всяка форма на погрешно представяне в търговията попада под библейското определение за кражба.

Защо постим, а Ти не виждаш? Защо смиряваме душата си, а Ти не обръщаш внимание? Ето, в деня на постите си вие се предавате на делата си и потискате всичките си работници. Ето, вие постите за препирня и караница и за да удряте с безбожен юмрук. Днес не постите, за да се чуе във висините гласът ви. Такъв ли е постът, който Аз съм избрал

— ден, в който човек да смирява душата си? Да навежда главата си като тръстика и да си постила вретинище и пепел? Това ли наричаш пост и ден, угоден на ГОСПОДА? Не е ли това постът, който Аз съм избрал — да се развързват връзките на безбожието, да се разхлабват възлите на ярема, да се пускат на свобода угнетените и да разчупите всеки ярем? Не е ли да разделяш хляба си с гладния и да заведеш в дом сиромаси без покрив? Когато видиш гол, да го обличаш и да не се криеш от своите еднокръвни? (Ис. 58:3–7)

Самото религиозно изпълнение е без всяка стойност, ако не се погрижим да помогнем на нуждаещите се. Исус казал: „Горко вам, фарисеи! защото давате десятък от джоджена, седефчето и всякаква билка, а подминавате правосъдието и Божията любов“ (Лука 11:42).

Така говори ГОСПОД на Войнствата и казва: Съдете с истинен съд и оказвайте милост и състрадание всеки на брат си, и не угнетявайте вдовицата и сирачето, чужденеца и сиромаша; и не мислете в сърцата си злото всеки на брат си. (Зах. 7:9–10)

Бог не одобрява насилието в каквато и да е форма, нито каквото и да е намерение да се възползваме за сметка на друг.

Братя мои, да не държите вратата на Исус Христос, нашия Господ на славата, с пристрастие. Защото, ако влезе в синагогата ви човек със златен пръстен и с хубави дрехи и влезе и бедняк с мръсни дрехи, и вие погледнете с почит към онзи, който е с хубавите дрехи, и му кажете: Ти седни тук, на добро място; а

на бедняка кажете: Ти стой там; или: Седни тук, при краката ми; не правите ли различия помежду си и не ставате ли пристрастни съдии? Слушайте, възлюбени мои братя! Не избра ли Бог бедните на този свят да бъдат богати с вяра и наследници на царството, което е обещал на тези, които Го любят? А вие презряхте бедняка. Нали богатите ви угнетяват и нали те ви влачат по съдилищата? Нали те хулят почтеното име, с което вие се наричате? Обаче ако изпълнявате царския закон според писанието: „Да любиш ближния си като себе си“, добре правите. (Яков 2:1–8)

При Бога няма пристрастие. Всички сме равни в Неговите очи: “Бог не е почитател на личности” (Деяния 10:34).

Чисто и непорочно благочестие пред Бога и Отца е това – да наглежда човек сирачетата и вдовиците в неволята им и да пази себе си неопетнен от света. (Яков 1:27)

Чистата религия *не* е деноминационализъм, церемониализъм, догматизъм, емоционализъм или църковен комформизъм.

Тогава Царят ще каже на тези, които са от дясната Му страна: Елате вие, благословени от Отца Ми, и наследете царството, приготвено за вас от създаването на света; защото огладнях и

Ме нахранихте; ожаднях и Ме напоихте; странник бях и Ме прибрахте; гол бях и Ме облякохте; болен бях и Ме посетихте; в тъмница бях и Ме споходихте. Тогава праведните в отговор ще Му кажат: Господи, кога Те видяхме гладен и Те нахранихме; или жаден и Те напоихме? И кога Те видяхме странник и Те прибрахме; или гол и Те облякохме? И кога Те видяхме болен или в тъмница и Те споходихме? А Царят в отговор ще им каже: Истина ви казвам: понеже сте направили това на един от тези Мои най-малки братя, на Мен сте го направили. (Мат. 25:34–40)

Какви са квалификациите да бъдем братя или сестри на Исус? Има само една: член на човешката раса. Ние *всички* сме членове на семейството на Исус.

Но ви казвам, че мнозина ще дойдат от изток и от запад и ще насядат с Авраам, Исаак и Яков в небесното царство.

(Матей 8:11)

Бог е смирен

Макар че Бог е най-могъщото Същество във Вселената, в същото време Той е и най-смиреният.

Но ангелът им каза: Не се бойте, защото, ето, аз ви благовестявам голяма радост, която ще бъде за целия народ. Защото днес ви се роди в града на Давид Спасител, който е Христос Господ. И това ще ви бъде знакът – ще намерите един Младенец, повит и лежащ в ясли. (Лука 2:10–12)

Бог избрал най-скромния възможен вход в нашия свят, като безобидно бебе, което лежи в коритото за хранене на животни.

Елате при Мен всички, които сте отрудени и обременени, и Аз ще ви дам почивка. Вземете Моето иго върху себе си и се научете от Мен, защото съм кротък и смирен по сърце; и ще намерите почивка за душите си. Защото Моето иго е благо и Моето бремене е леко. (Мат. 11: 28–30)

Как би могъл Божият Син, Исус да бъде по-ясен? Той казва: "Аз съм кротък и смирен по сърце".

Исус му каза: Лисиците си имат леговища и небесните птици – гнезда, а Човешкият Син няма къде глава да подслони. (Мат. 8:20)

Тук Исус се идентифицира с най-бедните членове на обществото, бездомниците.

И Му облякоха пурпурна мантия, сплетоха и венец от тръни и го положиха на главата Му. И започнаха да Го поздравяват с думите: Привет, Царю юдейски! И Го удряха по главата с тръстика и Го заплюваха, и Му се кланяха, като коленичеха. И след като Му се подиграха, Му съблякоха пурпурната мантия, облякоха Го в Неговите дрехи и Го изведоха навън, за да Го разпънат... И като Го разпънаха, си разделиха дрехите Му и хвърлиха жребий за тях, за да определят кой какво да вземе... И с Него разпънаха и двама разбойника – един от дясната Му страна и един от лявата Му страна. (И се изпълни писанието, което казва: "И към престъпници беше причислен.") (Марко 15:17–20, 24, 27–28)

От скромното Му раждане, до разпъването Му между двамата престъпници, Исус, Божият Син, последователно демонстрирал кротост и смирение.

Той ти е известил, човече, какво е добро. И какво иска ГОСПОД от теб освен да вършиш правда, да обичаш милост и да ходиш смирено със своя Бог? (Мих. 6:8)

Ще ходят ли двама заедно, ако не се съгласят? (Амос 3:3)

Ще ходим в хармония с Бога, когато сме смирени, какъвто е Той.

Когато разбираме смирението, което проявил нашият нежен Бог, как можем да подхранваме и една частица съмнение в Неговата вярност?

Всички ние блуждаехме капо овце, отбихме се всеки в своя собствен път — и ГОСПОД направи да Го постигне беззаконието на всички ни. Той беше мъчен, но се унижи и не отвори устата Си. Капо агне, водено на клане, и капо овца, която пред спригачите си не издава глас, и Той не отвори устата Си. От упеснение и от съд беше грабнат. А рода Му кой ще обясни? Защото беше отсечен отсред земята на живите; заради престъплението на Моя народ беше поразен. И гробът Му се определи при безбожните, но остана при богатия в смъртта Си; защото не е извършил неправда и не е имало измама в устата Му.

Исая 53:6–9

Бог е Слуга, а не Робовладелец

Не ви наричам вече слуги, защото слугата не знае какво върши Господарят му; а вас нарекох приятели, защото ви явих всичко, което чух от Своя Отец.

(Йоан 15:15)

Бог не иска нашето сляпо, верско подчинение. Той иска нашето приятелство. Когато говорим с приятел, не използваме формалности или мистика. Бог иска да говорим с Него честно, както говорим с близък приятел, това е истинското значение на молитвата. Бог ни е създал със способност да разсъждаваме и ни кани да упражняваме тази способност: “Елате сега, и нека разсъждаваме, казва Господ” (Исая 1:18).

Но Исус ги повика и каза: Вие знаете, че управителите на народите господаруват над тях и големците им властват над тях. Но между вас няма да бъде така; а който иска да стане велик между вас, ще ви бъде служител; и който иска да бъде пръв между вас, ще ви бъде слуга; също както и Човешкият Син не дойде да Му служат, а да служи и да даде живота Си откуп за мнозина. (Мат. 20:25–28)

Исус демонстрирал закона на живота. Той дал Себе Си, за да послужи на другите.

Тогава Исус ходеше по цяла Галилея и поучаваше в синагогите им, и проповядваше благовестието на

царството, като изцеляваше всякаква болест и всякаква немощ сред народа. И се разнесе слух за Него по цяла Сирия; и довеждаха при Него всички болни, страдащи от разни болести и мъки, обладани от демони, епилептици и парализирани; и ги изцели. И Го следваха големи множества от Галилея и Декапол, от Ерусалим и Юдея и от другата страна на Йордан. (Мат. 4:23–25).

Тогава дойде при Него един прокажен и Му се молеше, като коленичеше пред Него и казваше: Ако искаш, можеш да ме очистиш. А Той го съжали, простря ръка и се допря до него, и му каза: Искам, бъди очистен. И веднага проказата го остави и той се очисти. (Марко 1:40–42).

Исус работел неуморно и състрадателно, за да облекчи всяко страдание. Никой не бил извън обсега на Неговата грижа и внимание: “Има и много други неща, които Исус направи, които, ако трябва всички да бъдат написани, предполагам, че дори и самият свят не може да побере книгите, които трябва да бъдат написани. Амин.” (Йоан 21:25).

Исус, като знаеше, че Отец е предал всичко в ръцете Му и че Той от Бога е излязъл и при Бога отива, стана от вечерята, сложи настрани мантията Си, взе кърпа и се препаса. После наля вода в умивалника и започна да мие краката на учениците и да ги изтрива с кърпата, с която бе препасан. (Йоан 13:3–5)

Това разкриващо „Божие действие” се случва по време на Последната вечеря на Христос, само часове

преди изпитанието и разпъването Му. Евангелието на Лука дава този инкриминиращ детайл за учениците на Исус по време на този случай: „И между тях имаше и спор, кой от тях да се счита за най-голям” (Лука 22:24).

Ето и обстановката: Исус знаел, че идва от Бога. Всички неща били в ръцете Му. С други думи, Исус напълно осъзнавал, че е Бог, с цялата Божия сила. Той също знаел, че Неговите собствени ученици са в средата на спор за това кой от тях ще бъде най-велик в Божието царство. И какво направил Исус? „Взе кърпа и се препаса“ и измил краката на Неговите, имащи се за важни, ученици (задачата на домашния роб в тази култура).

Имайте в себе си същия спremeж на ума, който беше и в Христос Исус; който, като беше в Божия образ, пак не счете, че трябва да държи като плячка равенството с Бога, а ограби Себе Си, като взе образа на слуга и стана подобен на хората.

Филипяни 2:5–7

Бог те обича безусловно

Може ли жена да забрави кърмачето си, да не се смили над рожбата на утробата си? Дори и тези да забравят, Аз пак няма да те забравя! Ето, на дланите Си съм те врязал, стените ти са винаги пред Мен.

Исяя 49:15–16

Може да има времена, когато се чувстваме сякаш Бог ни е забравил, но чувствата не винаги точно измерват реалността. Бог казва, че няма да ни забрави: “Не се ли продават пет врабчета за два асария? И нито едно от тях не е забравено пред Бога. Но на вас и космите на главата са всички преброени. Не се бойте, вие сте по-скъпи от много врабчета” (Лука 12:6–7).

Понеже съм уверен, че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сегашното, нито бъдещето, нито сили, нито височина, нито дълбочина, нито кое да било друго създание ще може да ни отлъчи от Божията любов, която е в Христос Исус, нашия Господ. (Римл. 8:38–39)

Невъзможно е да преувеличим Божията любов към нас. Всичките ни усилия да опишем любовта Му, обаче, са недостатъчни.

Вижте каква любов ни е дал Отец – да се наречем Божии деца; а такива и сме. Затова светът не ни познава, защото Него не позна. (1 Йоан 3:1)

Надеждата на Бог за всеки от нас е, че ще Го признаем за наш Небесен Баща. Тогава ще осъзнаем нашето наследство като синове и дъщери на Бога.

Внимавайте да не презирате нито едно от тези малките, защото ви казвам, че техните ангели на небесата винаги гледат лицето на Моя Отец, който е на небесата. (Защото Човешкият Син дойде да спаси погиналото.) Как ви се вижда? Ако някой човек има сто овце и *едната от тях* се заблуди, не оставя ли деветдесет и деветте и не отива ли по хълмовете да търси заблудилата се? И като я намери, истина ви казвам: той се радва за нея повече, отколкото за деветдесет и деветте незаблудили се. Също така не е по волята на Отца ви, който е на небесата, да загине *нито един* от тези малките. (Мат. 18:10–14, ударението е добавено)

Всеки човек, от най-високопоставения монарх до най-бедния просяк на улицата, е ценен за Бога. Колко ценен? Бог би напуснал небето, би пострадал и би умрял само за *един* член от човешкото Си семейство, ако той е единственият, който се нуждаеше от спасяване.

ГОСПОД ми се яви отдалеч и каза: Да, с вечна любов
те възлюбих и те привлякох с милост.

Еремия 31:3

Царството на Бога

А когато беше попитан от фарисеите кога ще дойде Божието царство, Исус в отговор им каза: Божието царство не идва така, че да се забелязва; нито ще кажат: Ето, тук или там – защото, ето, Божието царство е сред вас. —Исус (Лука 17:20–21)

Царствата и институциите на този свят са видими, с видимо седалище, правителство или щаб. Ако търсим видимо проявление на Божието царство, няма да го намерим. Божието царство се вижда само в сърцата ни, тъй като любовта към Бога и един към друг, замества егоизма ни.

Каза още: С какво да сравним Божието царство или с каква притча да го представим? (Марко 4:30)

Колко трудно е да се намерят думи в човешкия език, които да предадат точно картината на Божието царство за тези, които са запознати само с царствата на този свят!

Исус в отговор му каза: Истина, истина ти казвам: ако не се роди някой отново, не може да види Божието царство. (Йоан 3:3)

Делото на Светия Дух е да направи духовните неща разбираеми. Когато приветстваме нежното влияние на Светия Дух, духовната реалност идва на фокус. Това е което дава възможност да се *види* или разбере Божието царство. Промяната в перспективата на тази нова реалност е примиряваща и животворна, като да бъдеш „новороден“.

Светият Дух не се ограничава до работа в рамките на религията, както понякога си представяме. Той говори на

всички, независимо от произхода, местоположението на планетата или изповядваната идеология. Дори атеистите не са „имунизирани“ срещу въздействието на Святия Дух върху сърцето. Бог няма нашата късогледа пристрастност и не се обижда, когато човек не изповядва вяра в Неговото съществуване.

Същността на духовните неща, които Святият Дух прави разбираеми, не е просто теоретично познание, а промяна на сърцето. Пример за това е как състрадателният и щедър агностик или атеист са по-отзивчиви към влиянието на Светия Дух и са по-близо до Божието царство, отколкото мнозина самодоволни и коравосърдечни религиозни хора. Какво би било по-трудно за Бога - промяна на съзнанието на човек за съществуването Му или промяна на упоритото и кораво сърце?

Тогава доведоха при Него дечица, за да се докосне до тях; а учениците им се скараха. Но Исус, като видя това, възнегодува и им каза: Оставете дечицата да дойдат при Мен и не ги спирайте; защото на такива е Божието царство. Истина ви казвам: който не приеме Божието царство като дете, той никак няма да влезе в него. (Марко 10:13–15)

Когато става въпрос за изучаване на истината за Бога и Неговото царство, най-трудната част не е ученето, а *отучването*. Много от нас са направили огромна инвестиция в развитието на представата ни за Бог. Ако тази картина е изкривена, изоставянето ѝ може да се окаже особено трудно. Тъй като изкривената картина за Бога е била вградена в популярната религия толкова дълго, че стои като най-голямата пречка за разбиране на истината за Него и Неговото царство. Децата са имали относително по-малко излагане на влиянието на тази изкривена представа за Бога. Това улеснява приемането на истината за нашия нежен Бог, от тях.

В същото време учениците дойдоха при Исус и казаха: Кой е най-голям в небесното царство? А Исус повика едно детенце, постави го сред тях и каза: Истина ви казвам: ако не се обърнете и не станете като дечицата, никак няма да влезете в небесното царство. И така, който смири себе си като това детенце, той е най-голям в небесното царство. (Мат. 18:1–4)

Небесното царство е противоположно на царството на света. Няма място за арогантност, манипулация, принуда или гордост. Нуждаем се от детско доверие в нашия Небесен Баща и открито желание да бъдем учени.

Небесното царство прилича на имане, скрито в нива, което човек, като го намери, го скрива и в радостта си отива, продава всичко, което има, и купува онази нива. Небесното царство прилича още на търговец, който търсеше хубави бисери, и като намери един скъпоценен бисер, отиде, продаде всичко, което имаше, и го купи. (Мат. 13:44–46)

Когато разберем истината за Бога, че Той има безгранична, центрирана към другите любов и че е напълно надежден, милостив и щедър, ще разберем какво е Неговото царство. Ще видим, че нашата изкривена картина за Бога не струва нищо и с радост ще я продадем, за да си купим истинската картина за Бог и Неговото царство.

А един от книжниците, който дойде и ги чу, като спореха, като видя, че им отговори добре, Го попита: Коя е първата от всички заповеди? Исус отговори: Първата е: "Слушай, Израилю: Господ, нашият Бог, е един Господ; и да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа, с целия си ум и с

цялата си сила!" А ето втората, (подобна на нея): "Да възлюбиш ближния си като себе си!" Друга заповед, по-голяма от тези, няма. Книжникът Му каза: Правилно, Учителю! Ти говори според истината, защото Бог е един и няма друг, освен Него; и да Го люби човек с цялото си сърце, с целия си разум и с цялата си сила, и да люби ближния си като себе си – това е много повече от всичките всеизгаряния и жертви. Исус, като видя, че той отговори разумно, му каза: Не си далеч от Божието царство. И никоой вече не смееше да Му задава въпроси. (Марко 12:28–34)

Исус поощрил книжника като отговорил: "Не си далеч от Божието царство." Книжникът изразил едно по-дълбоко разбиране за духовната реалност, от това на повечето хора. Той отишъл отвъд плиткия прочит на Писанията и схванал визията на закона на любовта, която Исус разкрил.

Каква ще бъде новата земя, когато законът на любовта е единственият закон на земята? Божията центрирана към другия любов ще бъде отразена в цялото човечество. Всеки човек ще обича и ще цени всички останали като "по-добри от себе си" (Фил. 2:3). Ще има състояние на щастие и сигурност безкрайно повече от това, което можем да си представим.

А както е писано: "Каквото око не е видяло и ухо не е чуло, и на човешко сърце не е идвало, това е приготвил Бог за тези, които Го любял."

1 Коринтяни 2:9

Бог ни предлага истинска свобода

И Бог каза: Да създадем човека по Нашия образ, по Наше подобие! И нека владеят над морските риби, над небесните птици, над добитъка, над цялата земя и над всички пълзящи, които пълзят по земята.

Битие 1:26

Властта над земята, която Бог е дал на човечеството, не одобрява злоупотреба или експлоатация. Адам и Ева и техните потомци трябвало да бъдат любящи пазители на земята и всяко създание в нея. Писанието казва: “Земята Той даде на чедата човешки” (Пс. 115:16). Когато нашите първи родители повярвали в лъжата, че Бог е егоистичен и ограничаващ, те били победени от измамника и техните умове били поробени от него, „защото, от когото е победен някой, от него бива и поробен.” (2 Петр. 2:19). Там, където Адам и Ева някога били свободни, те и техните деца сега били в робството на дявола. В един ужасен момент след грехопадението, изглеждало, че човечеството няма да има никакво друго право, освен да бъде безпомощно обречено на същото неизбежно унищожение, като Сатана и другите паднали ангели.

Но има добри новини. Бог осигурил изход от робството, за тях и техните потомци. За да посрещне тази извънредна ситуация, Бог казал следните думи на Сатана: „И ще поставя вражда между тебе и жената, и между твоето потомство и нейното потомство” (Бит. 3:15). Каква е тази вражда?

Когато Сатана и неговите последователи се разбунтували срещу Бога на небето, те направили това от позицията на дългогодишна връзка с Отец, Сина и Светия Дух. Те имали

достатъчно опит, за да познаят Божиата любов и нямали причина да се съмняват в Неговата доброта. Когато се откъснали от Бога, те се оказали неспособни да откликват на Светия Дух. С упоритата си гордост те се обрекли на тъмнина и евентуално забвение, неспособни да се покаят и да се върнат при техния Създател.

Когато Адам и Ева съгрешили, те направили това от една позиция с ограничено познание за Бога и ограничен опит с Него. Били измамени от Сатана, *не били* взели добре премерено решение, при отхвърлянето на техния Създател. Отчуждението на човечеството от Бога било с възможност за защита. Божието обещание, че ще „постави вражда“ между Сатана и жената е първата евангелска вест, дадена на земята.

Бог милостиво изразил надежда за Адам и Ева и за техните потомци, че сърцата и умовете им все още ще бъдат способни да откликват на Светия Дух, все още ще бъдат уязвими към Божиата любов. Робството на човечеството от Сатана нямало да бъде пълно. Свободната воля на всеки човек щяла да остане непокътната, докато влиянието на Сатана върху нас щяло да бъде ограничавано и свободата ни да избираме да бъдем примирени с нашия Създател, щяла да бъде гарантирана.

Защото самото творение също ще бъде освободено от робството на преходността и ще премине в славната свобода на Божиите деца. (Римл. 8:21)

И така, стойте твърдо в свободата, за която Христос ни освободи, и не се заплитайте отново в робско иго. (Гал. 5:1)

И така, ако Синът ви освободи, ще бъдете наистина свободни. (Йоан 8:36)

За невярващите, чиито умове е заслепил богът на този свят, за да не би да ги озари светлината

на благовестието на славата на Христос, който е образ на Бога. Защото ние не проповядваме себе си — а Христос Исус като Господ, а себе си като ваши слуги заради Исус. Защото Бог, който е казал на светлината да изгрее от тъмнината, е Този, който е огрял в сърцата ни, за да даде светлината на познанието на Божията слава в лицето на Исус Христос. (2 Кор. 4:4, 6)

Не е ли време да отхвърлим тъмното покривало на законничеството и непоследователността, с които Сатана е обгърнал Евангелието на Христос и да изберем да не участваме повече във всеобщо разпространеното неразбиране за нашия нежен Бог?

Тогава Исус каза на повярвалите в Него юдеи: Ако стоите в словото Ми, наистина сте Мои ученици. И ще познаете истината и истината ще ви направи свободни.

(Йоан 8:31–32)

Освобождаващата истина е добрата вест за нашия нежен Бог!

Така казва ГОСПОД: Мъдрият да не се хвали с мъдростта си и силният да не се хвали със силата си, богатият да не се хвали с богатството си, а който се хвали, нека се хвали с това, че разбира и познава Мен, че Аз съм ГОСПОД, който върша милост, правосъдие и правда на земята, понеже в това имам благоволение, заявява ГОСПОД.

Еремия 9:23–24

Обобщение

1. Правилно разбрана, Библията е разумна. Тя се самодетфинира и тълкува сама себе си (Ис. 1:18; 1 Кор. 2:13);
2. Нашите пътища и мисли не отразяват Божиите пътища и мисли (Ис. 55:8–9; Пс. 50:21);
3. Божията слава е Неговият характер (Изх. 34:6–7; 2 Кор. 4:4, 6);
4. Бог е любов (1 Йоан 4:8, 16);
5. Божията любов е напълно неегоистична (Йоан 3:16–17; Римл. 5:8);
6. Любовта изисква свобода (Вт. 30:19–20; Йоан 8:32, 36);
7. Исус е Бог (Йоан 1:1–3, 14; Кол. 1:13–17);
8. Исус е най-ясното откровение за Бога (Евр. 1:3);
9. Бог никога не се променя (Мал. 3:6; Евр. 13:8; Яков 1:17);
10. Бог е Създател и Вседържител—не унищожител (Бит. 1:1; Пс. 33:6, 9; Евр. 1:3; Лука 9:56; Йоан 10:10);
11. Спорният въпрос е във връзка с Божиите принципи на управление, не за Неговата сила (Бит. 3:1–5);
12. Божието царство е управлявано от закона на любовта, не от върховенството на закона (Мат. 22:37–40; Гал. 5:14, 22–23; 1 Кор. 13-та гл.);

13. Бог никога не използва принуждаваща сила. Той побеждава злото с добро (Мат. 5:43-48; Римл. 12:20-21; Лука 23:34);
14. Сатана е Божият антагонист и майстор на измамата (Йоан 8:44; 2 Кор. 11:14; Откр. 12:7-9; 1 Петр. 5:8);
15. Грехът е: да виждаме Бог като Един, Който служи на Себе Си и не е достоен за доверие (Бит. 3:1-5; Кол. 1:21);
16. Грехът е смъртоносен, не Бог (Римл. 6:23; Яков 1:13-15);
17. Бог не ни съди, ние съдим себе си (Йоан 3:17-21; 5:22; 12:44-48; Мат. 7:1-5; Лука 6:37; Римл. 2:1-3);
18. Евангелието е добрата вест за Бога (2 Кор. 4:3-6; Откр. 14:6-7; Лука 15:11-32; Йоан 3:16-17; Римл. 5:8);
19. Спасението е изцелително помирение, не един юридически въпрос (Марко 2:16-17; Лука 4:18-19; Деяния 28:27; 2 Кор. 5:18);
20. Да познаваш Бога е вечен живот (Йоан 17:3);

Действията на нашия нежен Бог представя убедително доказателство от Библията, което оправдава Бог от обвиненията, че е незагрижен, осъдителен, властен, нечестен, своенравен и жесток. Книгата демонстрира, че, когато е разбрана правилно, цялата Библия е в хармония с определителното изявление: “Бог е любов” (1 Йоан 4:8).

Личното пътуване на автора към една по-ясна картина за нашия нежен Бог обхваща повече от 50 години. Заедно със съпругата си Джули, той живее в пяхнатата къща сред красивата природа на северна Минесота. Той се наслаждава на компанията на много четвероноги и пернати приятели.